Fundația Sfânta Virginia – Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

www.noulierusalim.ro

www.noul-ierusalim.ro

211

Editura RO-EMAUS București 2013

iunie – august 2013

Cuvântul lui Dumnezeu

Iubirea Mea este mare, dar ascultarea omului este puţină ca şi iubirea lui. N-are omul foc după Domnul în inima lui, de parcă e fără de păcat, săracul. O, omule necăjit, mai bine stai în jarul durerii şi al plânsului pentru păcat, căci focul pentru cei păcătoşi este greu de îndurat apoi. Alungă râsul de pe faţa ta şi de pe inima ta, că ai nevoie de pace multă peste durerile tale cele de la păcat. O, vino spre deşteptare, omule, mai înainte de plata cea pentru păcat. *pagina 18*

În acest număr:

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinţilor apostoli Petru şi Pavel

Mă slăvesc cu cuvântul în mijlocul ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani şi le dau lor slava Mea, căci şi ei Mi-au dat şi Îmi dau Mie toată slava, toată închinăciunea lor, aşa cum numai cei sfinţi îşi aleg dragostea şi viaţa şi închinăciunea.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt cu ucenicii. Eu în toată vremea merg însoţit. Fac aceasta pentru ca să fiu mărturisit şi pentru ca să mărturisesc, căci duhul mărturisirii este Duhul Meu, şi tot ca Mine lucrează şi cei ce se aleg mărturisitori Mie cu viaţa şi cu credinţa şi cu darurile lor apoi, căci daruri din cer au peste ei cei ce Mă aleg, şi cărora Eu le arăt şi le dau calea Mea.

Intru în carte cuvânt, şi găsesc deschis ca să intru, că e zi de sărbătoare şi de sfinţi în sobor. Intru la masă cu poporul cuvântului Meu, intru după toată rânduiala aşezată de Mine pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, că e mare taină şi mare lucrare pe calea Mea ca să se ţină toată orânduiala cea pentru toate, aşa cum numai cu Dumnezeu se poate.

Pace ţie, poporul Meu, născutul Meu de sus prin cuvântul Meu cel de azi! O, aşezaţi-vă,

fiilor! Stau aşezaţi la masă şi ucenicii Mei, cu care am lucrat atunci pe pământ lucrarea Tatălui între oameni. Fiilor, fiilor, în cer este o singură voie, un singur cuvânt: cuvântul Meu cel din Tatăl, cu care se hrănesc ucenicii şi sfinţii şi îngerii, toţi din cuvântul Meu se hrănesc. Această hrană trebuie cerută, măi fiilor. I-am învăţat pe cei ce-Mi deschid ca să Mă aşez în carte cuvânt, i-am învăţat să Mă ceară când Mă fac hrană de cuvânt pentru voi şi pentru cei ce se hrănesc de la voi cu glasul cuvântului Meu. O, fiilor, întâi este glasul. Iată taină boicotită în tot felul de cei ispititori pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ. Întâi este glasul, din care iese rostit cuvântul Meu, şi scris în carte prin glăsuirea Mea, căci pot să fac aceasta, fiindcă *«datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ»*, aşa este scris ceea ce le-am spus Eu ucenicilor Mei când i-am trimis să înveţe toate neamurile să păzească toate câte le-am poruncit lor să le păzească, căci Eu cu ei sunt în toate zilele prin mărturisirea lor, până la sfârşitul veacurilor, aşa le-am spus.

O, fiilor, iată cu cine sunt Eu! Sunt cu cei ce învaţă pe cei neînvăţaţi, sunt cu ei ca să le dau toată puterea să lucreze şi să boteze cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt neamurile toate şi să-i înveţe şi să păzească ceea ce le-am spus şi lor să păzească.

O, fiilor, iată cu cine este glasul Meu şi cuvântul gurii Mele! Eu sunt cu cei ce vă învaţă pe voi, şi le dau lor toată puterea să lucreze şi să vă boteze în cuvântul Meu şi al lor în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, mereu, mereu, fiilor, iar voi să păziţi toate câte vă aduce învăţătura Mea, şi s-o daţi spre neamurile pământului apoi, căci ea învaţă omul şi îl cheamă pe calea Mea. Mai mult decât orice altă lucrare voi să lucraţi lucrarea Mea, cuvântul Meu, şi să vă sprijiniţi unul pe altul pentru calea Mea, cerând ca ucenicii, fiilor, căci ei cer şi spun: *«Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă, Tată, în fiecare zi»*, iar Tatăl le dă lor pe Fiul, Care Se face hrană de cuvânt, cuvântul cel ieşit din gura Mea pentru hrana lor. Ca mama care mestecă bucătura în gura ei şi o dă apoi copilului gata fărâmată, aşa vă hrănesc Eu, Domnul, pe voi, fiilor, iar voi doar să cereţi, aşa cum plânge copilul după hrană să cereţi. O, să aveţi grijă apoi să vă creşteţi unii pe alţii cu hrana Mea, ca să nu muriţi unii prin alţii dacă nu faceţi aceasta, căci dacă mor unii prin alţii fraţii, se despart apoi unii de alţii. O, nu uitaţi că dragostea de Dumnezeu o puteţi dovedi prin dragostea de fraţi.

O, fiilor, despărţirile voastre adesea, să nu fie între voi şi voi, decât pentru misiune cerească, iar altfel nu, ca nu cumva să vă ispitească satana cu ale lui, fiilor, căci diavolul are multe chiţibuşuri ca să vă despartă de Domnul apoi.

O, creştine, e primejdios pentru tine să pleci cu Domnul pe cale şi să-L părăseşti apoi pe El pentru ceea ce ai da să faci sau să fii, după ce ai fost lângă Domnul, că nu părăseşti pe un om, ci pe Domnul Îl dai de peste tine. O feriţi-vă să vă ascundeţi în voi cu vreun aşa gând, care face ouă în voi dacă nu-l striviţi, mărturisindu-l la lumină. O, rugaţi-vă neîncetat, lăudaţi neîncetat pe Domnul, că altfel se roagă satana la voi şi se laudă apoi că-i faceţi voia şi că v-a tras la el.

Vai de copiii care scot părinţii de la Dumnezeu prin neascultarea lor, şi vai de părinţii care-şi trag copilul de pe cale cu Mine zicând că e rău cu Dumnezeu pentru copilul lor. O, fiilor, să înviaţi unii prin alţii, mereu, mereu să înviaţi, că nu ştiţi când se ivesc ispitele ca să vă încerce iubirea şi credinţa. Când moare cineva într-o casă toţi ai casei se sprijină unul pe altul cu durerea şi se miluiesc unul pe altul pentru ruptura inimii. Când moare cineva cu credinţa şi cu iubirea dintre cei împreună fraţi întru numele Meu şi întru dragostea Mea, toţi ai frăţimii se sprijină unul pe altul pentru durerea cea de la lovitura lupului de satana, căruia îi place aşa hrană furată, iar ceilalţi fraţi se întăresc în veghe şi în statornicie pentru calea vieţii de sus, care este pândită de diavolul mereu. De aceea vă trebuie mereu, mereu să puneţi pe masă sprijinul cel frăţesc, puterea cuvântului Meu, fiilor, căci datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ, ca să poată cuvântul Meu şi al ucenicilor Mei, cărora le-am spus şi le spun până la sfârşitul timpului să dea peste tot învăţătura Mea.

Aşez acum în carte cuvânt de veghe împotriva ispititorului satana, care dă să facă ouă

în mintea cea neveghetoare pentru ispite, pentru ca să tragă spre el viaţa fiilor acestui cuvânt, şi iată ce spun şi ce întăresc: Cine dă să-şi scape viaţa de sub acest cuvânt şi popor, acela şi-o va pierde de tot, şi va fi câştigat de păcat şi de duhul lumii, iar cine şi-o va pierde în dragostea şi în răbdarea cea lângă Mine, acela şi-o va câştiga, căci şi-o va păstra acum, şi pe vecii apoi. Amin.

O, cei ce dau să-Mi smulgă fiii de lângă Mine, vai lor, vai lor! Aşadar, aveţi grijă, fiilor credincioşi, ţineţi-vă cu tărie de mâna Mea, în staulul Meu, în poporul Meu, căci diavolul s-ar bucura mult să vă strice mintea şi veghea cea pentru statul vostru lângă Mine şi pentru iubirea şi credinţa voastră cu Mine, fiilor. O, nu daţi să-i faceţi duşmani Mie pe foştii voştri casnici, părinţi şi fraţi, că duşmani vă sunt dacă dau să vă smulgă de lângă sânul Meu, duşmani vă sunt, precum este scris. Vai lor dacă se vor încumeta să vă încânte să părăsiţi casa Mea, să vă despărţiţi de poporul Meu şi să gândiţi că veţi putea pentru voi cu Mine după ce aţi da să vă lăsaţi smulşi din trupul Meu! O, vă va găsi păcatul şi vă veţi pierde în faţa lui frica de Dumnezeu şi vă veţi pierde viaţa crezând că v-o veţi câştiga. Voi ştiţi ce fel de viaţă v-a fost viaţa până să Mă găsiţi pe Mine şi să Mă urmaţi cu viaţa, fiilor. Aşadar întăriţi-vă statornicia, căci diavolul umblă să vă dea târcoale, dar Eu îi spun lui: Înapoia Mea şi a lor, satano, căci ei au pecetea viului Dumnezeu şi-Mi sunt fii, şi nu-Mi pot da fiii la foc, unde tu arzi şi vei arde cu toţi câştigaţii tăi de partea pierzării, căci tu eşti pierzătorul şi eşti pierdutul cel de veci.

Vai de cel ce se trage în lături prin necredinţă, după ce a mărturisit pe Domnul Cuvântul cu viaţa sa lângă El, lângă Cuvântul Care este izvor de viaţă veşnică pentru cei scrişi în cartea vieţii de la întemeierea lumii ca să fie ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ! O, nu sunt adevăraţi în bucurie cei care zic că sunt liniştiţi şi bucuroşi că au scăpat de această lucrare a lui Dumnezeu, care naşte din temelie lumea, precum este scris în Scripturi să se împlinească. O, n-au cum să fie bucuroşi şi liniştiţi cei care aruncă de la ei nădejdea cea pentru viaţă cu Domnul! Eu sunt Cel ce am toată puterea în cer şi pe pământ, şi n-au puterea cei ce Mă părăsesc, ba îi părăseşte până şi puterea lor dacă nu-I slujesc Domnului cu ea. O, am Eu puterea toată şi o arăt, împotriva celor ce se împotrivesc orânduielilor cereşti, fiilor. Acum o săptămână am rostit în cer poruncă împotriva celui ce a dat să se împotrivească puterii Mele, împotriva unui fiu îndărătnic şi plin de osândire cu gura lui. Am poruncit, şi am vestit apoi această poruncă, şi am spus să fie dată de veste ca să ajungă acolo unde avea să lucreze ea prin puterea Mea.

A trecut spre viaţă fără de moarte un sufleţel dintre cei număraţi ai poporului cuvântului Meu, o mamă, al cărei fiu îndărătnic dădea

să oprească în loc desfăşurarea sărbătorii cea pentru plecarea ei la Domnul ei. Acest fiu îndărătnic nu Mi s-a putut împotrivi, căci am rostit în cer poruncă peste îngeri să vestească pe pământ şi să fie trimisă vestea peste cel îndărătnic, ca să se supună el puterii cuvântului lui Dumnezeu şi să dea în lături încăpăţânarea sa şi să lase loc zilei de sărbătoare creştinească pentru mama lui plecată din trup, şi să vină poporul Meu să-i facă sărbătoarea şi toată orânduiala cea din strămoşi pentru petrecerea ei spre cer. Am vestit acolo porunca Mea prin sol, am trimis-o să fie vestită şi am lăsat puterea Mea să lucreze şi a îndoit ea împotrivirea celui încăpăţânat cu duhul şi cu limba lui şi l-a îmblânzit ca pe un miel, şi s-a împlinit aşa cum a trebuit toată orânduiala pentru sufleţelul odihnit de osteneli, căci această mamă a fost suflet de aur în faţa Mea şi am trecut-o pe ea cu mucenicii, căci a suferit dispreţ mult şi bătaie şi ocară, dar sufletul şi inimioara ei nu se supărau niciodată, nu se tulburau, nu se încordau, ci era senin şi pace, şi răbdare cu pace în inimioara ei mereu şi eram Eu în inimioara ei cu pacea Mea şi nu se mai îngrijea ea de pacea ei, ci doar se supunea cu pace pentru toate câte o loveau pe ea. M-am înfăţişat acum faţă în faţă cu ea şi i-am văzut tristeţea pe faţă, venită de pe pământ de la fiul îndărătnic, care se împotrivea zilei de serbare pentru ea cu poporul creştin. I-am şters lacrima durerii şi am poruncit din cer şi am împlinit mângâiere pentru ea, căci am puterea toată împotriva acestui fiu îndărătnic, care nu mai sfârşeşte să-Mi osândească mersul lucrării cuvântului Meu şi pe cei ce stau de veghe pentru Mine pe pământ în staul Meu cu fii. Peste tot umblă acest fiu şi peste tot împrăştie batjocurile lui din loc în loc, din creştin în creştin, şi nu mai sfârşeşte osândind, dar va sfârşi, căci Eu îl voi opri prin puterea Mea. El a făcut unire cu duhul celor împotrivitori şi şi-a stricat şi el credinţa şi statornicia şi viaţa apoi, mai mult decât cei care l-au împins pe el spre aşa păcate, spre păcatul osândirii şi spre toate câte ies din acest păcat. O, cât l-am sprijinit Eu pe el ca să fie şi el copilul Meu supus, slujitorul Meu să fie el, şi nu potrivnicul Meu aşa cum este el acum! Şi de ce, oare, stă el acum atât de îndârjit, atât de îngâmfat? Are, oare, de ce? Este el om mare şi cu greutate şi vestit prin mărire? O, nu! El a fost un copil de creştini săraci şi umili, dar diavolul urii şi al osândirii şi-a făcut cuib mare în mintea lui şi în inima lui apoi, dacă el s-a deslipit de cei statornici ai poporului Meu şi s-a alipit cu cei ce n-au rămas de partea Mea, şi care prin duhul căinării lor cu nemulţumire l-au tras şi pe el de pe calea Mea cea cu fii, dar cine îi primeşte pe aceşti osânditori de fraţi, cade de batjocură ca şi ei. O, frumos ar fi, şi fericire s-ar sui la cer dacă ei ar cădea spre umilinţă şi spre căinţă, căci au stat ei atâţia ani pe calea sfinţeniei cu cei ce merg aşa pe urma Mea, şi n-au mai voit apoi, şi s-au lăsat trântiţi spre păcatul osândirii de fraţi, păcat pe care-l fac şi acum. O, poate vor vrea să audă şi ei acest plâns al Meu de la ei. Poate vor lăsa săgeţile jos, căci este Dumnezeu, este mai mare decât ei Domnul, dar lor le este greu să fie mici, să se facă mici ca să nu mai facă atâta rău, atâta osândire, aşa cum fac şi alţii ca ei, şi între care este unire pentru rău acum.

O, este cel care dă să desfiinţeze adevărul mersului Meu pe mai departe, mers pe care nu-l pot opri nici Eu, nici ei, căci este scris să fiu şi să lucrez până la sfârşitul timpului, şi nu-Mi pot ei împiedica mersul.

S-a oprit din mersul lui cu Mine un fiu de la începutul cuvântului Meu, s-a oprit, după ce Eu am ieşit cu biruinţă cu lucrarea cuvântului Meu deasupra, la lumină; s-a oprit şi s-a apucat el să se împotrivească adevărului mersului Meu pe mai departe prin cei credincioşi. Mă uit la el şi Mă prinde mila de mintea lui căzută în îndărătnicie şi de vederea lui cea plină de bârne ca să nu mai vadă paiul din ochiul celor osândiţi de el. O, între bârnă şi pai e mare mărime şi mare deosebire! Nu poţi vorbi tu, cel cu bârna în ochi, despre paiul din ochiul celui ce crede în Mine şi acum, chiar dacă tu nu vrei să mai crezi şi te dai deştept că ai scăpat. Dar iată ce-ţi spun: tu naşti împotrivire pentru că nu iubeşti sfinţenia, iar dacă n-o iubeşti, dai să te acoperi cu părută necredinţă şi batjocoreşti ceea ce nu ştii, ceea ce nu poţi şi tu să împlineşti, şi pui nume de ocară celor ce vor ca Dumnezeu. O, vai ţie!

Mai mare pedeapsă nu-ţi trebuie ca şi duhul cel întunecat pe care ţi l-ai ales să-l ai şi să-l împrăştii, de ai adus tu atâta suferinţă şi necredinţă şi peste cei ce sunt acum rămaşi în locul de unde Mi-am luat trâmbiţa la cer şi mergi mereu pe la ei şi le dai mereu în cap ca să moară de tot, după ce ei sunt cu atâta suferinţă pe ei, pe care singuri şi-au strigat-o să vină, căci au căzut din picioare mult popor prin îngâmfarea lor de odinioară când ei Mi-au osândit şi Mi-au batjocorit pe cei credincioşi, pe cei ţinuţi de ei mici, cum că erau ei mari şi rudenie cu trâmbiţa Mea, pe care n-au vrut şi ei s-o urmeze şi s-o creadă pe ea trâmbiţă a Mea, n-au vrut, iar după plecarea ei la cer s-au dat la viaţa cea cu păcat şi cu bunătăţi trecătoare, pentru care trebuia să dea la defăimare pe cei rămaşi pe calea cea cu slavă, cea cu mult cuvânt din cer pentru ea pentru învăţătura celor credincioşi. O, M-aş apropia şi de ei să le mai vindec din suferinţă, dar acest fiu *(Valeriu, n.ed.)*, care caută mereu la ei, le tot dă în cap, ca să nu mai aibă ei cap şi să se ia ei după capul lui cel strivit de necredinţă. O, nimic nu câştigă acesta, şi nici cei ce fac ca el, nimic, nimic nu câştigă. O, cine să-i înţeleagă ce vor ei? N-au vrut să fie ucenici, n-au vrut. Iată ce sunt dacă n-au vrut! Sunt batjocoritori de Duh Sfânt, după ce Eu i-am cules din lume să le dau viaţă sfântă, dar ei s-au tras spre lume cu tot cu copiii lor şi râd de mersul Meu acum.

O, de ce le-am spus Eu ucenicilor Mei să lase mamă şi tată, fraţi şi surori, fii şi fiice, rude şi ranguri dacă vor să-Mi rămână ucenici? Le dau lor glas acum pentru ziua lor de serbare între sfinţi, le dau, că le este dor. Amin.

— *De dor, de dorul Tău şi al nostru, de dorul din noi, de aceea vii, de aceea venim, Învăţătorule Doamne. Cine n-are dor, n-are iubire, n-are viaţă, Doamne. Dorul face dovada iubirii. Ne este dor de ai Tăi de pe pământ, de fiii cuvântului Tău de azi, şi ne este dor să ne împărtăşim cu ei, şi să se împărtăşească şi ei cu noi. E ţara venirii Tale ţara lor, iar ei sunt ai ei. O, e tare frumos, e cereşte mult aici pentru sfinţii Tăi, cu care vii. Ai făcut atâta ceresc aici, Doamne! Tânjim din cer spre aici, unde ai Tu venirea coborârii glasului Tău ca să fie scris pe pământ. La gura glasului Tău dorim să fim, şi să auzim noi mângâierea Ta.*

O, atât de mare învăţătură am auzit azi din gura Ta, în ziua noastră de serbare, Doamne. Durerea Ţi s-a împletit cu învăţătura şi cu trezirea din rătăcire a celor căzuţi, şi cu mustrarea părintească, Doamne, asupra celor răzvrătiţi, ca şi cei din vremea lui Moise răzvrătiţi asupra lui. O, câtă milă, câtă mână dai să întinzi pentru cei ce suferă închisoarea în duhul urii şi al osândirii, Doamne!

O, nu ştiu cei ce osândesc, nu ştiu ce fac, bieţii de ei! Bine este să nu fie luaţi în seamă, ca să nu le fie prea mare răspunsul pentru cei zdrobiţi de ei, că iată cât semn înfricoşător şi câtă suferinţă pe cel care a osândit în urmă cu mulţi ani pe cei credincioşi, după ce Tu Ţi-ai tras în cer pe trâmbiţa Ta Verginica, şi s-a făcut mare la trup cel ce a osândit pe fraţi şi i-a căzut pe mulţi, care au fost îmbrânciţi de el ca să cadă şi ei în duhul osândirii, şi care nici până acum nu s-a şters din mintea multora, cărora nu le place sfinţenia, nu le place cu Tine, Doamne. O, câtă suferinţă îşi agonisesc cei ce osândesc, judecând cu mintea lor, luând locul Tău de Judecător, Doamne.

O, cât de urâţi sunt paşii celor ce vestesc răzvrătirea şi duhul ei cel stricător de suflete şi de credinţă pentru Tine, Doamne, în fiii cei şovăitori! Vedem din cer acum, şi altfel vedem cât de primejdios este pentru ucenicii Tăi să caute pe calea Ta cu casnicii şi cu prietenii care nu mai merg pe cale cu ei, şi care dau să-i tragă de lângă Tine, iar Tu ai spus că aceştia le sunt duşmani, duşmani de suflete. Se vor blestema unii pe alţii când vor ajunge să vadă ce au făcut, cum şi-au strâns unii pentru alţii răspuns şi cum au făcut păcat unii altora pentru suflet, pentru mărirea păcatului, Doamne.

Dar noi Îţi mulţumim pentru învăţătura Ta atunci, că nu ştiam să ne ferim, nu înţelegeam urmările şi păcatul care vine de la amestecare, după ce ne alesesem pentru Tine, numai pentru Tine, Doamne. Ne-ai ţinut prin puterea Ta nedespărţiţi de Tine pe pământ, şi în cer apoi. Această putere s-o reverşi şi peste cei de

azi ai Tăi ucenici, şi copii de ucenici. O, nu-i lăsa să fie smulşi! Ajută-i să se ferească şi să nu-şi piardă viaţa crezând că şi-o vor câştiga. Ajută-i să înţeleagă ce este câştigarea vieţii şi ce este pierzarea ei. Omul a fost făcut pentru cer, nu pentru pământ. Să fie ei ai cerului pe pământ, nu ai pământului, Doamne! Să nu dea ei loc şi putere ispitelor peste ei! Să le stingă ei prin statornicia lor cu Tine, Doamne! Pentru Tine Te rugăm, ca să-i ai ai Tăi, şi pentru ei Te rugăm, ca să Te aibă al lor. O, dă-le lor avere de putere, ca să poată cu Tine, numai cu Tine, Doamne, iar Tu să poţi pentru ei şi cu ei pentru slava Ta, că nu mai ai pe alţii pe pământ, nu mai ai! Toţi s-au luat din mâna Ta şi s-au păstrat loruşi, şi nu ştiu cât sunt de pierduţi, bieţii de ei. O, roagă-Te Tatălui să coboare peste ei pe Duhul şi să găsească şi ei calea vieţii, căci Tu ai spus că-i vei trage pe toţi la El, pe toţi la Tatăl, Doamne. O, aceasta este rugăciunea noastră înaintea Ta în ziua noastră de serbare între sfinţi, Învăţătorule Doamne. Amin.

—— Eu am această rugăciune către Tatăl şi această putere apoi prin rugăciune, dar să am şi ucenici care să înveţe neamurile pământului, împărţind cuvântul puterii Mele şi botezându-i în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, porun-cindu-le lor să păzească toate câte Eu aduc spre învăţătură cu împlinire a ei, aşa cum şi pe voi v-am aşezat să lucraţi, şi v-am făgăduit că sunt şi voi fi cu voi până la sfârşitul timpului, căci voi în numele Meu aţi fost trimişi, o, ucenici iubiţi, şi aţi lucrat şi aţi avut putere ca a Mea, şi unii din voi mai mari v-aţi dovedit în minuni şi în lucrul cel pentru Mine, căci aveam loc în voi şi lângă voi. Amin.

Am mereu învăţătură de împărţit, şi împart mereu din ea. Fără ea v-ar câştiga pierzătorul de suflet, o, fiilor, căci vremea şi lumea sunt înşelătoare, iar omul este slab, şi îi trebuie sprijin mereu şi îi trebuie ascultare, ca să nu cadă din viaţă, ca să nu-l câştige pierzătorul satana, care lucrează mult şi se descoperă mult şi tot mai mult ca să-i piardă pe mulţi şi pe tot mai mulţi, şi peste tot el este şi împărăţeşte în om.

O, fiţi treji pentru ascultare şi păstraţi-vă sub harul ei, fiilor. Deschideţi-vă inimile ca să puteţi fi ocrotiţi şi povăţuiţi mereu, căci pierzătorul stă în inima omului şi dărâmă de la mijloc. O, staţi sub puterea Mea, care vă acoperă pe voi.

Pace vouă, fiilor! Rămâneţi iubire a Mea, rămâneţi popor al Meu, rămâneţi Mie, fiilor! Eu sunt cu voi mereu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea de 22 de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Sunt cu plânsul pe obraz şi cobor din cer cu sfinţii deasupra grădiniţei cuvântului Meu din mijlocul neamului român şi Mă fac cuvânt de aducere-aminte a zilei de biruinţă asupra lui satana, care Mi-a umblat la lucrarea bisericii şi şi-a băgat duhul de Mi-a răsturnat de la locul lor sărbătorile sfinţilor Mei şi Mi-a băgat vrăjmaşi în biserică acum nouăzeci de ani şi a jucat ea după cum au cântat ei, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am ridicat cu sobor de sfinţi şi de părinţi acum douăzeci şi doi de ani pe vatra neamului român şi Mi-am aşezat scaunul de judecată pe pământ ca să lucrez de pe el cu duhul proorociei şi să grăiesc bisericii, aşa cum în toate vremile am lucrat de când am zidit lumea şi n-am tăcut, dacă sunt Ziditorul. Am făcut cu cuvântul cerul şi pământul, căci sunt Cuvântul Tatălui Savaot, iar Tatăl este în Mine, din veac şi până în veac este în Fiul, şi aşa lucrează Dumnezeu lucrarea Sa, prin duhul proorociei lucrează Dumnezeu.

Dau de veste prin glasul Meu bisericii neamului român că acum douăzeci şi doi de ani a făcut cerul sărbătoare de biruinţă pe pământ pe vatra acestui neam. Eu, Domnul Iisus Hristos, cu mare sobor de sfinţi şi de îngeri şi de arhierei din cer şi de pe pământ, am aşezat cu putere de sus piatră de temelie, şi pe ea scaunul

de judecată, şi pe scaun cuvântul Meu peste pământ, care se face carte scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, căci ea se împarte în părţi şi nu se desparte, căci Eu sunt cartea, cuvântul Meu este ea, şi sunt împlinitor prin cuvânt. Amin.

Sunt cu plânsul pe obraz şi Mă fac cuvânt de aducere-aminte a acestei zile, când după şaptezeci de ani de furt de cele sfinte, Eu, Domnul, am biruit acum douăzeci şi doi de ani şi am aşezat pe vatra neamului român începutul reparării celor stricate de duhul lui satana, care s-a băgat în loc numit sfânt şi a dereticat el după planul lui întunecat mersul datinilor sfinte. Furt de cele sfinte s-a numit, şi uriciunea pustiirii s-a numit lucrarea lui satana acum nouăzeci de ani peste biserica neamului român, lovită din plin, şi cel mai greu între biserici lovită atunci de duhul lui satana. A venit ceata lui satana şi s-a înţeles cu maimarii bisericii acestui neam şi s-au strămutat atunci de la locul lor datinile sfinte şi au plâns înţelepţii şi creştinii neamului român şi s-au îndurerat adânc de rătăcirea mai-marilor bisericii de atunci, care au încălcat poruncile sfinţilor, aşa cum şi azi le încalcă, şi rătăcirea este mare, cu fiecare zi mai mare şi mai mare, căci este scris să se umple cupa fărădelegii până se va vărsa ea peste cei ce o tot umplu pe ea.

O, nu scapă nici viii, nici morţii de acest cuvânt, de cuvântul Meu, care este proorocit să vină şi să glăsuiască peste pământ cu însăşi gura Mea la sfârşit de timp şi să-l audă pe el morţii din morminte şi să se scoale ei la cuvântul Meu, dacă cei vii nu se scoală spre Mine, ci umblă după duhul lumii cu umbletul lor. O, oricât de greu şi de mult Îmi osândeşte lumea cea rea venirea Mea cuvânt peste pământ şi pe cei ce Mi-o poartă, nu scapă nimeni de adevărul acestui cuvânt. Se scoală cei care au fost pe pământ, drepţi şi sfinţi, şi vor moşteni pământul şi-şi vor răscumpăra trupul şi viaţa între pământ şi cer şi va fi plin pământul de cei înviaţi, de cei veşnici, care şi-au plătit veşnicia cu viaţa lor cea după trup plăcută celor din cer, şi va fi cât stelele cerului numărul lor, precum este scris.

Să nu mai vorbească prostii cei care zic că nu vor mai fi oameni pe pământ peste un timp, decât puţini de tot. O, vor fi mulţi, mulţi, şi vor locui pământul ca şi în cer, că mulţi s-au născut de la început şi până la sfârşit şi şi-au regăsit mulţi viaţa în Mine apoi, şi se vor scula prin taina învierii morţilor, şi-şi vor vedea atunci prostiile vorbite cei ce vorbesc prostii acum ca să prostească de la margini la margini oamenii toţi şi să-i facă să uite de Dumnezeu şi de înviere, dar iată, toţi cei care au fost şi sunt vor da toţi socoteală înaintea scaunului de judecată al Domnului, şi iată unde Îmi am Eu domnia şi scaunul ei, şi iată cum domnesc Eu

peste cei ce s-au ales cu Mine ca să le fiu lor Dumnezeu şi să umblu cu ei şi să am casă cu ei pe pământ şi să vin la ei cu cei din cer cu masă de cuvânt, aşa cum fac acum!

Însemnez această zi şi spun: Acum douăzeci şi doi de ani, în ziua a douăzeci şi doua a lunii a şaptea din an am aşezat la locul ei, pe piatra ei cea dintâi biserica Mea şi i-am bucurat pe strămoşii cei sfinţi ai neamului român, căci biserica neamului român a greşit cel mai mult între fiii ortodoxiei de pe pământ acum nouăzeci de ani şi a mers ea spre mare rătăcire, dar acum Eu, Domnul, am luat lăstar din mijlocul ei şi am aşezat rodul la rodit şi am biserică sfântă în mijlocul neamului român şi Mi-o îngrijesc ca pe via Mea dragă şi fac din ea vin bun ca să aibă ea pe masă şi să nu-i lipsească ei Domnul.

Am luat acum douăzeci şi doi de ani un slujitor credincios cuvântului Meu în trupul bisericii neamului român *(Irineu - n.ed.)* şi i-am aşezat pe frunte cununa arhieriei şi l-am adus de Mi-a binecuvântat grădiniţa cuvântului Meu, cea din vecii hărăzită a Mea, şi am binecuvântat piatra de temelie aşezată în ea, şi ridicarea chivotului-simbol al bisericii de Nou Ierusalim pe pământ şi şcoala învăţăturii cereşti peste fiii bisericii, cea mai înaltă şcoală între pământ şi cer, din care să-Mi ridic ucenici, şi ucenici din ucenici, căci Eu nu le spun profesori, ci ucenici le spun celor ce-Mi învaţă turma şi merg cu ea pe calea Mea, şi le mai spun şi profesori de religie ca să vorbesc pe limba lumii, dar pe limba Mea îi numesc ucenici cu Învăţător peste ei, nu de capul lor cum sunt profesorii de religie pe pământul lumii, de n-au parte ei de duh de prooroc şi de povăţuitor ceresc, care să le dea lor să împartă turmei.

Iată, sunt cu plânsul pe obraz şi cobor din cer cu plânsul Meu şi cu glasul Meu, care se scrie pe pământ, că mai e puţin timp şi se va rupe în două, în trei, în zece se va rupe biserica neamului român, căci ea are numai numele de ortodoxă, dar ea este de capul ei, că este căzută sub afurisania sfinţilor, căci a călcat datinile sfinte şi s-a unit cu vrăjmaşii Mei şi se tot uneşte cu ei, iar acum vine alegerea prin ruptură, şi se vor uni cu Mine şi cu duhul proorociei, cu glasul gurii Mele se vor uni mulţi dintre ei şi se vor umili pentru Mine, pentru ca să Mă aleagă pe Mine, şi la aceştia Eu le spun aşa:

Veniţi, porniţi tainic, şi apoi cu pasul spre izvorul Meu de cuvânt şi spălaţi-vă în el hăinuţa vieţii, că vine o vreme de durere ca acum nouăzeci de ani, ba şi mai mascată, şi vă va durea viaţa şi răspunsul pe care-l veţi da Mie dacă nu vă veţi porni spre unirea cu duhul vieţii, cu duhul proorociei, cu glasul cuvântului Meu, care suflă din cer peste pământ în mijlocul neamului român.

Iar bisericii acestui neam, care nu dă să iasă de sub anatemă, Eu, Domnul, îi grăiesc aşa: O, am voit prin duhul proorociei, prin graiul gurii Mele să te călăuzesc pe cale cu Mine, dar tu te-ai desfrânat cu toţi trecătorii şi ai stat cu ei la masă pe munte înalt şi le-ai dat bineţe. O, ce răspuns vei da sfinţilor şi părinţilor, prin care ţi-am lăsat scris ce să faci şi ce să nu calci în picioare? O, am voit prin acest cuvânt trimis spre tine de atâta vreme, am voit să te trezesc şi să stau la veghe pentru tine, şi să stai şi tu cu Mine la veghe, o, biserică a neamului român! O, cât bine am dat să-ţi aduc, dar am rămas cu el la uşă, căci îngâmfarea ta nu te-a lăsat să-Mi deschizi şi să Mă primeşti să intru pe uşa din faţă, nu pe cea din spate la tine ca să-ţi dau cuvântul Meu cel pentru veghea Mea peste tine şi să vadă satana că Eu sunt Păstorul tău şi să se depărteze el de turma cea cu Păstor peste ea, dar nepăsarea ta de viaţa ta cea veşnică este mare, şi de aceea poate asupra ta satana sub haina lui de miel. Eu însă mereu, mereu trimit la tine cuvântul Meu când el coboară să se aşeze în cartea sa ca să-Mi călăuzesc şi să-Mi cresc cu el un popor deosebit de duhul lumii, popor de ucenici, de învăţători din partea Mea peste oameni, că nu mai au învăţători de la Mine oamenii, căci cei care sunt învaţă în şcolile lumii şi sunt acestea şcoli potrivnice lui Dumnezeu.

O, biserică a neamului român, n-ai voit să-Mi fii Mie cale spre oameni. N-ai voit să Mă dai pe Mine Învăţător peste cei fără de creştere din cer peste ei. O, câtă slavă ai fi avut, o, câtă! Nimeni n-ar fi fost să-ţi treacă pe dinainte dacă duhul tău era una cu Duhul Meu, cu duhul aces-

tui cuvânt de înviere şi de viaţă veşnică în el, şi am fi înviat din păcat omul, Eu şi cu tine, dar ţi-a fost ruşine să faci aceasta, şi nu ţi-a fost ruşine să deschizi străinilor de Dumnezeu şi de tine, care vin şi tot vin, dar nu vin să se unească cu tine, ci să te uneşti tu cu ei şi să-ţi pătezi rochiţa şi să-ţi rupi bucăţi crişma, faşa de botez, pe care nu ştii să ţi-o mai porţi peste cămăşuţa de la botez ca să rămâi pruncă pentru împărăţia Mea şi să nu creşti fără povaţă şi să nu te dai spre desfrânare ca să te laşi peţită de dumnezei străini de viaţă din cer. O, ai ieşit din faşă şi ai crescut şi n-ai mai ascultat de sfinţi şi de părinţi, care ţi-au lăsat predanii ca să nu le calci, şi nu mai ştii să-ţi păstrezi cămăşuţa de botez şi faşa de peste ea, crişma care te ţine strâns de Mine ca să creşti drept, ca să fii biserică dreaptă, nu să-ţi schimbi calea şi mersul tău, aşa cum tu ai făcut şi faci.

O, iată ce-ţi mai spun: Am luat din mijlocul tău lăstar bun la credinţă şi l-am altoit cu darul Duhului Sfânt prin cuvânt şi prin ungere cerească şi l-am făcut mare cu duhul şi cu taina Mea de peste creştetul lui şi am rostit prin el binecuvântarea începutului nou, dar tu l-ai oropsit pe el şi l-ai smuls de unde Eu l-am răsădit pentru ca să-Mi cresc în el duhul mărturisirii, lucrător pentru vreme rea când nu va mai fi lumină pe pământ. O, nu l-am voit peste voi mare, ci pentru voi l-am voit pe el, o, slujitori ai bisericii neamului român! Îl pregătisem pentru voi, de la naşterea lui îl pregătisem, şi M-am purtat lângă el în taină ca să-i dau Duh Sfânt şi să aveţi voi când va fi vremea grea şi prea grea pentru voi. O, şi veţi vedea mulţi din voi câtă bucurie veţi prinde când el vă va arăta iubirea şi credincioşia, aşa cum vi le-a arătat pe acestea vouă când Mi-a întors Mie spatele la cererea voastră de despărţire a lui de Mine şi de poporul Meu şi v-a ales pe voi, şi s-a făcut despărţirea, după ce ani la rând a stat el în taină aproape cu duhul şi cu iubirea lui pentru cuvântul Meu, cu care l-am călăuzit pas cu pas, şi cu care, iată, şi pe voi vă hrănesc şi vă adăpostesc încă sub el ca să vadă satana că voi aveţi Păstor din cer peste voi şi ca să nu pieriţi doborâţi de hoţii de suflete, care dau să dărâme de tot credinţa ortodoxă şi să-i facă pe cât mai mulţi să-şi lepede cămăşuţa de botez şi credincioşia faţă de legământul sfinţilor, lăsat peste biserică, dar Eu vă spun că mulţi s-au lepădat şi au rămas înveliţi pe deasupra cu haina ortodoxiei, haina mântuirii prin Hristos. O, ce zic sfinţii şi părinţii, ce zic strămoşii când văd ei din cer ce face biserica în ţara ortodoxă română? O, ce faceţi? Iată, faceţi amestecătură, şi nu vă face vouă bine aceasta, iar Mie Îmi face lacrimi pe obraz. O, nu mai ştie nimeni ce sunteţi voi, căci scris este: *«Spune-mi cu cine te uneşti ca să-ţi spun cine eşti»*, căci una vă numiţi, şi alta faceţi voi. Când poporul Israel s-a unit pe cale cu cei străini de Mine şi de el, a pierit pe capete poporul Meu atunci şi n-a mai intrat el în împărăţia gătită lui de Mine, în Canaan n-a mai intrat. Când tu te uneşti acum cu cei care nu Mă au pe Mine de Dumnezeu, ci pe satana îl au, mai rămâi, mai eşti tu altceva decât sunt ei, decât cei cu care te aduni ca să faci paradă de amestecare faţă în faţă cu sfinţii care ţi-au lăsat predanie scrisă să nu faci aşa? O, nu trebuia să faci tu spectacol cu lumea laolaltă şi cu capii ei, biserică a neamului român ortodox! O, e urât de tot aceasta ce faci! Iată ce faci cu libertatea ta faţă de Mine şi de sfinţi! Faci de capul tău. N-ai voit să iei peste tine duhul proorociei ca să ai povăţuitor la orice pas şi ca să nu greşeşti tu pe cale. Cele afierosite lui Dumnezeu plâng ca şi Mine din pricina ta când calci tu în ele cu cei de neam străin de credinţa ta cea din strămoşi, cea din sfinţi. O, nu lua cele afierosite lui Dumnezeu din strămoşi, nu le vinde tu călcărilor de porunci, că e păcat să faci aceasta, o, biserică a neamului român. Tu faci aceasta prin mai-marii de peste tine, şi toată biserica are vină dacă greşesc asupra ei cei mari de peste ea. Chiar dacă voi, cei ce staţi mari peste biserică, chiar dacă ziceţi că nu e Dumnezeu-Cuvântul acest cuvânt, dar sunt ale Domnului cele afierosite Lui din strămoşi, şi nu sunt ale voastre ca să le stăpâniţi voi pentru vrăjmaşi şi pentru mesele voastre cu ei laolaltă! O, cât de greu veţi răspunde voi dacă nu vă veţi opri de la fărădelegea aceasta în loc afierosit lui Dumnezeu, în locul cel sfânt Domnului!

Iar ţie, arhiereule credincios, care M-ai

însoţit aici acum douăzeci şi doi de ani de am aşezat piatra cea nouă pentru înnoirea a toate, şi pe care temelie Îmi zidesc lucrarea Tatălui Meu pentru naşterea din nou a lumii şi pentru aşezarea Ierusalimului nou pe pământ, precum este scris să vină el şi să fie cu oamenii, ţie îţi zic: Strigă-Mă cu lacrimi pe obraz, strigă-Mă în ajutor ca să-i trezesc pe mulţi mai înainte de lăsarea la vedere a întunericului. Eu ştiu că eşti în lanţuri pus faţă de locul cuvântului Meu şi al poporului cuvântului Meu, dar vin spre tine cu cuvântul şi-ţi fac rugăminte cu plânsul pe obraz: Strigă-Mă cu lacrimi să-i trezesc pe mulţi, că ai ales să rămâi între ei şi să-ţi arăţi ortodoxia ta cea sfântă şi să rabzi nădăjduind în venirea Mea cu descoperirea adevărului cuvântului Meu peste cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt. Tu nu mai ai acum putere pentru Mine şi pentru mărturisirea Mea cea nouă şi sfântă pentru viaţă sfântă, dar poţi să plângi, şi-ţi dau putere să plângi şi să Mă strigi să-i vin bisericii neamului român în ajutor, căci ea doarme, doarme şi nu veghează pentru venirea Mea. Te aduc aici acum, lângă izvor, tainic te aduc aici în ziua aceasta de amintire, şi, iată, pun sfinţii şi părinţii mână de binecuvântare pe creştetul tău, ca să ai puterea lor când toţi vor avea nevoie de ea în vreme de cumpănă peste biserica neamului român, care nu-şi mai înţelege culoarea şi duhul şi legea ei cea din strămoşi. O, e departe, departe de Mine cârma de peste biserica neamului român. Toţi slujitorii din vârf vor fi dispreţuiţi mult curând, curând, după ce-şi vor vedea dezamăgirea cea de la amestecare cu păgânii lui satana, şi vor avea nevoie de sprijin sfânt, căci toţi au strivit de peste ei legea cea sfântă, care îi ocrotea pe ei de sus, din părinţi.

Las peste creştetul tău binecuvântarea cea multă a părinţilor din cer, din lumea cea veşnică a celor ce au iubit cerul pe pământ, şi rostesc peste inimioara ta şi peste mintea ta pace de sus, căci jos nu mai este pace decât în cuvântul Meu, cu care glăsuiesc peste pământ şi tainic cârmuiesc cu el lumea. O, pace ţie! Din mijlocul poporului cuvântului Meu, de lângă izvor îţi spun: pace ţie! Iar tu să spui tainic şi să mărturiseşti înaintea sfinţilor toţi şi să spui: *«Binecuvântat este Domnul, Cel ce locuieşte în Ierusalim!»*, în mijlocul neamului român, precum este scris în Scripturi despre locul locuinţei Mele. Amin.

O, pace ţie, popor al cuvântului Meu! Din mijlocul tău am binecuvântat cuvântul sărbătorii de azi, aducerea-aminte a zilei punerii pietrei de temelie a noii Mele zidiri, a bisericii înnoite, căci Eu Îmi zidesc un popor şi Mi-l călăuzesc spre biruinţa Mea cu el peste toată necredinţa de pe pământ, şi stau în cortul Meu cel sfânt în mijlocul lui, precum este scris. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Mă aşez cu slavă de cuvânt şi cu învăţătură înaintea ta, popor al venirii Mele celei de acum, şi Mă dau prin lucrarea Mea cu tine la cei ce M-au aflat la tine şi Mă caută pe calea aceasta şi-Mi ţin calea când cobor cuvânt la tine, ca să-l ia şi ei şi ca să se hrănească din cer.

E sărbătoare pentru ceata proorocilor, şi toţi sfinţii sărbătoresc în ziua aceasta pe proroci, căci scrie în datina sfinţilor ziua cea pentru sfântul Ilie proorocul, şi mult aşteaptă sfinţii zile de sobor pentru ei şi e mare aşteptarea lor, că au prilejul să coboare cu Mine în carte şi să Mă mărturisească din cer prin cuvânt, aşa cum şi pe pământ au avut ei lucrarea mărturisirii pentru Dumnezeu, şi sunt acum din cer mărturisitori, căci Eu vin cu ei pe calea venirii Mele de acum şi împlinesc Scriptura care spune că: *«Vine Domnul cu sfinţii Săi!»*. Amin.

O, pregăteşte-ţi inima şi mintea, măi poporul Meu, căci stă cerul la masă de cuvânt cu tine. Despre credinţă este de grăit în ziua aceasta sfântă, căci trebuie să-i ruşinăm pe toţi cei cărora Eu nu le deschid cerul ca să vadă ei puterea credinţei. O, de câte ori am deschis Eu cerul pentru cei credincioşi şi le-am arătat lor prin ve-

derea cea cu ochii sufletului, prin răpire, prin Duhul le-am arătat lor pe cele cereşti, pentru credinţă le-am arătat, şi aceasta înseamnă credinţă, nu ceea ce se vede cu ochii trupului.

O, fiilor, cuvântul care se vesteşte şi se împlineşte peste voi, prin credinţa voastră se împlineşte, şi vine între voi arătarea lui împlinită. O, de câte ori, de câte ori aţi văzut voi aceasta şi v-aţi întărit în credinţă, dar s-a întărit credinţa în voi, şi e mai mult aceasta. O, trebuie smerenie mare. Cu ea vine lucrarea credinţei. Ilie proorocul nu M-a văzut cu ochii trupului, şi M-a rugat să Mă vadă, iar Eu ce i-am arătat? Eu am grăit cu el aşa cum grăiesc azi, şi tot din vânt i-am grăit şi lui, şi credea Ilie în Mine fără să Mă vadă, dar Mă vedea mereu şi mult cu ochii sufletului, cu ochii credinţei, şi tot aşa Mă vedeau şi ucenicii lui, căci Eu le grăiam proorocilor, iar ei ştiau dacă le grăiam, şi aveau ei pe Duhul grăitor peste ei şi vedeau ei apoi împlinirile cele vestite lor, aşa cum au văzut pe Ilie, pe învăţătorul lor ridicându-se spre cer, ca să fie el luminător din cer peste pământ.

O, multe împliniri sunt tainice, sunt ale tainei credinţei care lucrează cerul cel nou şi pământul cel nou, dar multe cuvinte sunt rostite cu puţin înainte de vederea împlinirii lor, căci Eu stau de veghe mult şi văd înainte şi dau de veste sau învăţ mai dinainte împotriva păcatului sau a satanei, care lucrează pe furiş şi-Mi umblă la lucrarea Mea, din pricina ascunderilor părute neînsemnate, dar prin care el pedepseşte apoi pe cel ce se ascunde, neştiind cel ascuns să creadă ce este întunericul.

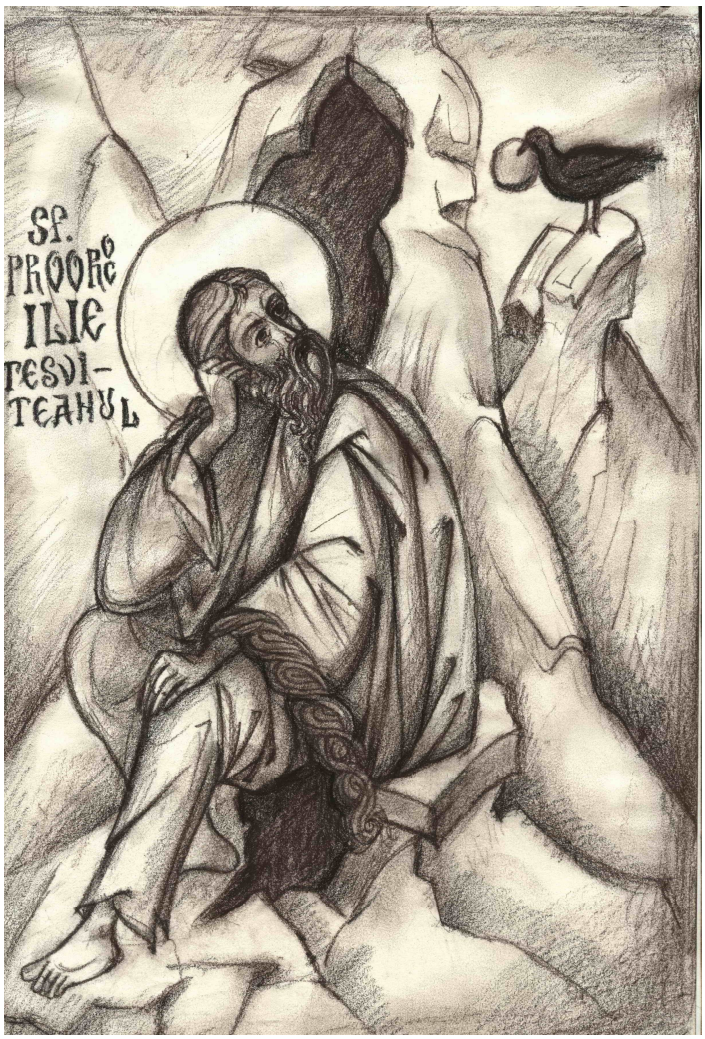
Poate scăpa oricine de toate relele lui satana, prin smerenie poate, fiilor. Nimeni nu se poate numi că se poate smeri înaintea Domnului dacă nu se smereşte tot aşa înaintea fratelui său, căci proba dintre om şi Dumnezeu se dă aproape, se dă aici. O, nu vă ascultaţi trupul şi mintea, fiilor! Ascultaţi-L pe Domnul, căci vai de cel ce nu ascultă de Dumnezeu, şi voi vedeţi aceasta şi credeţi apoi ceea ce vă spun, căci neascultarea se vede, căci se face năravrău în om şi se face dor de viaţă liberă de Dumnezeu şi-l omoară pe creştin aceasta şi-l trage rob lui satana, şi nu mai rămân Eu cu el prin ascultarea lui, ci satana rămâne cu el, şi iată, robia voii libere nu se suie la mintea omului ca să înţeleagă el că nu este liber, şi răul îl ia rob, liber pentru rău.

Fiilor, fiilor, grăiesc aici, lângă izvorul Meu de cuvânt, şi vă învăţ pe voi pe toţi pe unde locuiţi şi tânjiţi să fiţi ai Mei, de la un capăt la altul în cetăţile prin care locuiţi, ai Mei făcându-vă voi prin credinţă şi prin stăruinţă cu Mine. Vă rog pe toţi, cu dor vă rog şi cu mare aplecare de rugă spre voi, vindecaţi-vă cu totul, cu totul de ascunderi unii de alţii şi de cei ce vor fi întrebaţi de voi, că mulţi din voi aveţi scrise la Mine de către satana aceste păcate. O, nu vă îndemnaţi la ascunderi unii pe alţii. Nu mai folosiţi nici cât vârful de ac întunericul acesta. Faceţi şi grăiţi numai ceea ce nu trebuie să ascundeţi şi staţi în lumină unii înaintea celorlalţi. Mărturisiţi-vă tot ce aţi folosit ascuns şi urât şi nefrăţesc, că vă are scrişi satana, fiilor, şi vă tot împinge să lucraţi şi să lăsaţi aşa, şi vin dureri peste Mine şi peste voi apoi. Ascunderea, acest păcat e ca banul, care prinde omul sub înfăţişarea lui când trece el pe sub privirea omului, şi iată, s-au despărţit de Mine creştini şi s-au dus să aibă bani, că nu poate omul birui acest păcat când este prins sub el, iar Eu v-am învăţat pe voi să nu puneţi mâna pe bani, şi mare ascultare să se facă pentru aceasta. Îl părăseşte pe om frica după ce părăseşte el ascultarea şi-şi face în el lărgime pentru păcatul neascultării de Dumnezeu şi de fraţi, şi vine pe neştire acest păcat peste cei pe care nu-i mai pot ajuta după ce ei se smulg de lângă Mine ca să nu-i mai pot Eu ajuta.

O, fiule povăţuit de Dumnezeu prin cuvânt de sus, e mai bine să primeşti mustrarea decât să te fereşti de ea. Când mustrarea se atinge de tine cu cuvântul veghii pentru azi şi pentru mâine tu te poţi împotrivi tot cu cuvântul dacă eşti trufaş, dacă ţi-e ruşine să te smereşti şi să-ţi însuşeşti vina pe care o ai sau nu, dar când se atinge mustrarea cu mâna ei de tine nu te mai poţi împotrivi, nu te mai poţi piti în tine sau în alţii, nu mai poţi atunci decât să porţi, şi tot eşti ruşinat, oricât ai da tu să nu-ţi asumi ruşinea, care-ţi atrage mustrarea.

Eu, Domnul, v-am arătat mereu cuvântul mustrării iubitoare, dar cine nu stă cuminte, as-

cultând şi primind şi crezând în veghea Mea peste el, acela îşi face rost de suferinţă, Mi-o pune înainte gata lucrată ca să se întoarcă înapoi la el ca bici, iar biciul nu-l puteţi voi birui aşa cum faceţi cu cuvântul Meu de mustrare, care dă să nu vă lase să muriţi azi sau mâine şi nu vă lasă să adormiţi pentru veghe.

O, numai sub bici îşi înţelege omul neascultarea faţă de cuvântul cel mustrător şi salvator pentru om, dacă deschide el înţelepciunii cea venită cu mustrarea. Eu numai cu cuvântul mai pot să Mă apropii de creştin, iar altfel el umblă ca el, şi dă să se despartă de paza Mea, de voia Mea pentru voia sa, după ce gustă el voia sa şi-şi face rost de bici pentru el, pentru voia sa, care-l pedepseşte apoi şi care poate să-l facă pe el potrivnic lui Dumnezeu prin el însuşi şi prin cei care au fost ai Mei şi au fugit şi s-au făcut potrivnici, după ce au aruncat de peste ei pe Domnul şi şi-au ales să-şi facă voia.

O, fiilor, nu vă vindeţi sufletul şi mintea şi inima şi credinţa la cei ce nu iubesc, nu mai iubesc coborârea Mea şi o bat cu pietre fel de fel. Nu faceţi împreună-grăire cu cei ce au plecat şi Mi-au defăimat apoi crucea venirii Mele şi purtatul ei pentru ca să vin cuvânt pe pământ. O, aveţi grijă cu cine grăiţi şi ce grăiţi, ca nu cumva să vă faceţi vinovaţi faţă de legătura Mea cu voi şi a curăţiei inimii voastre pentru Mine, fiilor. O, depărtaţi-vă de cei ce au luat cu gura venin ucigător ca să vă murdărească cu el şi să vă ucidă apoi şi să râdă apoi cu râs diavolesc de isprava lor. Iată, au plecat şi s-au dezbrăcat de ruşine şi s-au umplut de venin şi încearcă să-şi lase veninul şi să ucidă cu el. O, dacă voiţi, fiţi atenţi, nu ieşiţi de sub binecuvântarea care vă veghează, nu vă arătaţi în calea lor, că Eu v-am învăţat pe voi să vă feriţi de păcatul vorbirii în doi, că rămâne la diavolul acest păcat scris şi vă are el la mână cu ascunderi şi vă pică din Dumnezeu aşa acum l-a picat pe Adam din rai, iar voi trebuie să alegeţi viaţa sau moartea, cu Mine sau cu cei ce vă pot ucide credinţa ca să nu mai găsesc Eu credinţă în voi.

O, fiilor, este scris negru pe alb: *«Nu râvniţi la cei ce viclenesc, căci cei ce viclenesc, de tot vor pieri, dar cei ce aşteaptă pe Domnul vor moşteni pământul»*, aşa este scris. Cântaţi cu toată inima cu David şi spuneţi pentru voi: *«O, cât de iubite sunt locaşurile Tale, Doamne al puterilor! Ajută-ne sufletul şi inima şi trupul să*

dorească şi să iubească cu putere curţile Tale şi să se bucure de Tine, Cel viu, şi de altarele Tale, Doamne, căci fericiţi sunt şi vor fi cei ce locuiesc în casa Ta, şi ei în veci Te vor lăuda».

Daţi bătălia cu satana şi cu potrivnicii toţi şi fiţi biruitori. Învăţaţi cântarea credinţei, voi, cei ce daţi să vă clătinaţi, căci Eu, Domnul, vă îndemn aceasta, iar cei ce biruiesc, să cânte apoi Domnului şi să-şi spună: *«Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ţi-a făcut ţie bine, că a scos sufletul meu din moarte, şi picioarele mele de la cădere, şi bine voi plăcea Domnului în pământul celor vii».*

Vine lângă cuvântul Meu, vine în carte cuvântul lui Ilie proorocul ca să-l slăvească el pe Domnul prin mărturisirea lui cea din cer, iar Eu rostesc pentru cuvântul lui binecuvântare de intrare şi bucurie peste ceata de prooroci, care stă la masa Mea de cuvânt aici, în această zi de praznic sfânt pentru cel sărbătorit între sfinţi. Amin.

—— *O, Doamne, o, Dumnezeule nevăzut, de ce trebuie să creadă omul în Dumnezeu, în Cel nevăzut şi în cele nevăzute ale facerii Lui? Pentru că omul are nevoie de nădejde şi de salvare mereu, şi fără acestea sufletul nu i-ar putea trăi în el. Cu mare durere privim cum îndoiala mănâncă de tot apoi credinţa din cel ce crede. Nu are omul credincioşie, Doamne. Eu am plâns cu zbucium mereu înaintea Ta pentru necredincioşia omului, pentru nerecunoştinţa lui faţă de viaţa lui cea din Dumnezeu în el. Se trag oamenii din credinţă, în loc să se înrădăcineze mai mult în taina ei. Mai credincios este copacul, Doamne. El se hrăneşte ca şi omul, şi din cer, şi de pe pământ îşi are el hrana, ca şi omul, Doamne, dar copacul este cuminte şi-I spune Domnului său durerile lui de la tot ce vede el pe pământ, spre întristarea lui şi a Ta. Omul însă are grai mai mult decât pomul şi-şi spune unul altuia omul nemulţumirea şi se clatină om pe om unul spre altul şi nu stă omul în picioare ca pomul şi se clatină, căci umblă, şi greşeşte mult prin umbletul lui de colo-colo şi nu-I rămâne Domnului credincios şi nici măcar luişi, Doamne. O, iată ce este şi cât este omul, cel care grăieşte şi merge de colo-colo, nefiind înrădăcinat ca pomul ca să dea şi el roadă şi umbră şi răcoare şi cântec sfânt când îşi jertfeşte lucrarea sa celor ce trec pe lângă el.*

N-are roade omul, Doamne. Umblă de colo-colo omul şi nu are statornicie în credinţă, până la sfârşit credinţă. Umblam şi eu prin munţi plin de jale după Tine, umblam, dar eram înrădăcinat în Tine, Doamne, şi rodeam ca pomul roade dăruitoare şi aduceam pui roditori de har, precum şi eu eram, căci Îţi ridicam Ţie prooroci şi rodeam umblând cu Tine pe pământ din loc în loc, ca să-Ţi aduc rod de credinţă şi de credincioşie de la om, Doamne. O, ce să facem cu creştinul care umblă de colo-colo fără nici un fel de rădăcină în Tine? Ce să facem cu cel ce nu rodeşte nerămânând în Tine, Doamne? Vai de mlădiţa care nu rămâne în viţă, care se smulge şi merge singură în foc, uscându-se pentru foc!

Plângeam pe pământ cu râvna în mine. Aşa plâng şi azi, că mare îmi este mila de Tine, Doamne! Vai omului care are milă de el însuşi, care se gândeşte la el însuşi, vai lui, săracul! Acela nu este bun de nimic, de nimic, că n-are rod. Nu mai puteam de mila Ta pe pământ atunci. Mă purtam după Tine şi pentru Tine şi voiam numai cu Tine, că nu mai vedeam pe nimeni să stea înaintea Ta cu iubire pentru Tine, căci Tu ai făcut cerul şi pământul şi omul, Doamne. O, are omul de hrană a minţii bârfa, iar bârfa este hrana morţii, şi cade omul şi tot cade în rătăcirea minţii lui, iar noi avem lucrare de învăţătură pentru cei credincioşi, Doamne. Să-i învăţăm pe cei ce s-au adus Ţie pentru credinţă în Tine şi în cele nevăzute ale Tale şi pregătite pentru cei ce Te iubesc şi Te cred. Să le spunem lor să fie fiecare ca soarele, căci soarele are lucrare de obşte toată ziua şi se dă tuturor cu toată lucrarea lui. Aşa să fie fiecare fiu al poporului cuvântului Tău toată ziua, şi dăruire de obşte să aibă el zi şi noapte, ca să fie soare mereu în biserica Ta, în turma Ta, Doamne. Ucenicii mei prooroci aveau toţi duhul proorociei şi ştiau ca şi mine, căci eu mă împărţeam lor şi aveam lucrare de obşte, şi m-am urcat apoi sus în cer ca să împart de sus,

ca şi soarele să împart lucrarea mea cea de obşte, fie cu foc, fie cu mângâiere şi cu căldură dulce, după cum fiecare om îşi atrage prin lucrările sale. Le dau fiilor poporului Tău cuvântul meu acum.

O, fiilor, luaţi pilda pomului şi rămâneţi înrădăcinaţi în locaşurile Domnului, căci stâlpii aşa îşi au lucrarea, precum este scris. Luaţi pilda soarelui, care lucrează cu lucrare de obşte şi nu-şi caută ale sale niciodată, ci numai lucrarea dăruirii de obşte o aduce el fără deosebire peste cei de pe pământ. Aşa să iubiţi şi voi, şi să străluciţi ca soarele, care aduce creştere peste cei ce stau sub binecuvântările lui, căci eu ardeam de râvnă pentru Domnul şi eram ca flacăra cea mai tare pentru mulţi. Aşa să fiţi şi voi, nu uitaţi! Şi dacă vreţi să ascultaţi, tăiaţi şi voi, tăiaţi aşa cum am tăiat eu, tăiaţi din calea voastră pe toţi proorocii mincinoşi, pe toate iscoadele, pe toţi necredincioşii, şi puneţi-i pe ei în arşiţa rugăciunilor voastre spre Domnul, ori spre pocăinţa, ori spre liniştirea lor, ca să nu mai bată spre voi şi spre mersul Domnului, că soare strălucitor este Domnul în acest cuvânt, şi de şapte ori străluceşte El mai mult ca soarele, care Îi este Lui slujbaş şi locaş. O, tăiaţi din calea voastră glasul împotrivitorilor Domnului şi ai voştri, că voi aveţi multe pilde, aveţi pe cei ce au pierit ruşinos în lupta lor cu Domnul şi cu voi de-a lungul timpului Domnului cu voi.

Iată, plâng, şi plânge Domnul cu mine şi Îl văd cum spune cu durere ca şi atunci în David: «Omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul». *În ziua aceasta plâng cu Domnul, căci păcatul nemulţumirii celui îndoielnic în credinţă a adus pe Domnul spre batjocură acum. Îl rog pe el în ziua mea de serbare şi în ziua lui, îl rog în numele Domnului şi îi spun:*

Te rog, dacă poţi, dacă mai poţi, scoală-te şi opreşte batjocura de peste Domnul, căci trebuie să ţi se ierte păcatele, măi fiule îndoielnic, şi nu te-a defăimat Domnul pentru ele, ci te-a ocrotit multă vreme şi te-a rugat să ocroteşti tu mersul lucrării Lui, dar faţa Lui este plină de batjocură acum. O, a răbdat Domnul frângerea poporului şi a plâns răbdând. O, mai scump este Domnul ca omul, mai mare, dar omul se alege pe sine şi se încarcă cu pretenţii şi Îi face Domnului nedreptate. O, nu s-au mai curăţit păcatele celor ce nu s-au pocăit după ce au dat mersul Domnului spre batjocură. O, fiule, n-ai să găseşti pe nicăieri pentru tine prieteni aşa cum au fost cei batjocoriţi acum atât de greu. O, multe sunt scrise în cartea acestui cuvânt al Domnului, dar în ea este scris şi ocrotirea pentru lucrarea venirii Domnului cuvânt peste pământ, numai că s-a dat credinţa pentru necredinţă şi pentru îndoială, şi toţi cei care au îmbrâncit pe Domnul acum au uitat de toate păcatele lor, de vreme ce atât de mari judecători s-au ridicat ei peste cele ale Domnului în zilele acestea.

O, popor al Domnului, să dai de la tine tot ceea ce te duce la clătinare de lângă Domnul. Stai înrădăcinat în Domnul, în Făcătorul cerului şi al pământului şi al celor nevăzute ale Lui şi pregătite pentru cei ce cred în El cu iubire şi cu supunere şi cu multă umilinţă, căci umilinţa îl ţine pe om ca să nu cadă, şi aceasta este taina şi lucrarea ei. Amin.

Şi acum, Doamne, amin să fie cuvântul cel din cer, care însoţeşte pasul şi iubirea şi credinţa fiilor poporului Tău. O, ajută-i pe ei să înţeleagă mult îndatoririle lor înaintea Ta, şi unii înaintea altora apoi, o, Doamne al meu şi al lor. Amin.

——— Eu, Domnul, mereu cuvintez şi mereu aduc îndemn şi povaţă şi mereu vin cu sfinţii, vin cu voi la masa poporului Meu şi punem pe masă hrană de sus, hrană cerească pentru viaţa Ierusalimului ca să-l am pe el popor al Meu şi să-Mi găzduiască el venirea.

O, poporul Meu, deschide mult inima ta, că Eu deschid larg cerurile şi îţi aduc pe masă ca să ai tu din cer hrană, dar veghează pentru credinţa şi pentru credincioşia ta şi stai mult la masă şi la sfat cu cuvântul Meu de peste tine şi ţine-l pe masă ca să-ţi folosească mereu şi ca să am Eu rod de la tine dacă eşti fiul Meu. Dar dacă tu nu rodeşti rodul pentru care ai fost altoit,

o, întoarce-te şi întâlneşte-te cu cuvântul Meu de peste tine şi aşează-ţi ascultarea, fiule, căci ea este rodul, este primul rod al iubirii de Dumnezeu în om.

O, pace ţie pentru ascultare, măi poporul Meu, căci fără ea între Mine şi tine nu este nici un adevăr! O, pace ţie cu sfinţii la masă, că ai stat în ziua aceasta la masă cu ceata proorocilor din cer! Se alină durerea Mea când pot să grăiesc. Se alină ea şi mai mult când tu stai înaintea Mea ca un ucenic şi-Mi grăieşti prin ascultarea cu care Îmi arăţi credinţa ta. Eu prin credinţa ta vin cuvânt pe pământ, o, poporul Meu, dar dacă ea n-ar mai fi, numai biciul Meu ar mai putea grăi peste pământ.

O, fericit sunt Eu, Domnul, şi fericiţi sunt cei cred Mie şi venirii Mele ca să pot Eu grăi, ca să-i găsesc Eu pe ei crezând în Mine şi venind spre Mine, iar Eu venind spre ei, şi aşa pururea să fiu cu ei, iar ei aşa pururea să fie cu Mine, cu Domnul să fie ei pururea, precum este scris. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mare mucenic şi tămăduitor Pantelimon

Am norii suire şi coborâre, şi pe tron de heruvimi sunt purtat între cer şi pământ. Aşa cum umblă omul pe pământ, aşa umblu Eu pe cer, şi am sfinţii însoţire, şi pe îngeri slujitori de foc împrejurul tronului slavei. Cete îngereşti cântă laude cereşti Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi e plin cerul şi pământul de mărirea lui Dumnezeu întru coborârea Sa cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Meu Savaot. Sunt Domnul sfinţilor şi al îngerilor. Din slavă în slavă vin cu sfinţii Mei şi te povăţuiesc cu slavă mare, o, popor învăţat de Dumnezeu. Din cuvânt în cuvânt vin şi-ţi dau ţie cuvântul Meu şi al sfinţilor Mei. Dacă Eu n-aş mai veni la tine cu sfinţii, diavolul ar veni şi ţi-ar lua minţile ca să te tragă spre lucrările lui, spre întunericul lui, ca să-ţi pierzi veghea cea pentru Dumnezeu şi căutarea ta după duhul vieţii şi te-ar goli ca pe fiii lumii de frumuseţea Mea din tine, măi poporul Meu. Vin la tine cu sfinţii, fiule. Unde mai este pe pământ Dumnezeu atât de mult cu omul în cuvânt? Unde mai pot Eu grăi omului aşa cum grăiesc cu voi, fiilor? Cei ce-Mi văd şi-Mi ştiu venirea Mea la voi, aceia îşi închipuie că voi sunteţi plini de fericiri şi de puteri şi de măriri, dar Eu sunt cu umilinţă între voi, şi nici voi nu sunteţi altfel, şi suntem sub sarcină unii pentru alţii şi sub lucrarea cerului, care este grea, fiilor, şi trebuie răbdare mare pentru purtarea ei. Duhul Sfânt este Cel ce ne dă şi ne poartă, iar biserica cea de sus coboară har peste har pentru lucrarea Mea cu voi pe pământ. Lucrarea Mea este înnoirea, este curăţirea, este dorul să fac ordine ca în cer pe pământ. O, în toate să vă placă ordinea, fiilor, şi s-o grăbiţi mereu să se facă şi să fie, dar mai ales în cele ale Mele în voi, de la care toate înviază în jur şi se fac cereşti pe pământul Meu cu voi. Eu sunt plin de răbdare şi aştept după voi, căci puterea voastră e micuţă, iar dorul Meu este mare şi-Mi trebuie răbdare, că Mi-e milă să lucrez cu minuni între voi, căci sufletul din om este firav.

O, trebuie umilinţă fără de margini în voi pentru lucrarea Mea cu voi, fiilor. Vin cu sfinţii la voi, vin cu umilinţa Mea şi a lor ca să stau cu voi la masă de cuvânt, masă cerească pe pământ, şi se adună cetele cereşti la această slavă. E ceata mucenicilor la masă cu voi în ziua aceasta, că are sărbătoarea mucenicului Pantelimon această ceată, şi se bucură sfinţii că în zilele lor de sobor fac popas pe pământ prin venirea Mea la voi cuvânt şi povaţă multă pentru viaţă, pentru cer pe pământ cu voi, fiilor.

Iubiţi duhul învăţăturii, măi fiilor. Umiliţi-vă mult şi fiţi recunoscători pentru acest har ceresc. Să se prindă de voi toată învăţătura cea

de sus, căreia trebuie să-i vegheaţi împlinirea, căci împlinirea cuvântului Meu cu voi şi peste voi, aceasta înseamnă cerul pe pământ şi puterea lui cu voi, şi jalea lui satana pentru locul Meu cu voi pe pământ.

O, ce păcat, ce păcat pe cei ce n-au mai putut crede până la sfârşit venirea Mea din zilele acestea aici! Le va fi grea mustrarea conştiinţei când vor vedea cu ochii şi cu duhul măreţia Mea în cuvântul acesta, în toată taina coborât şi lucrat. Îi trebuie omului minte deşteaptă ca să poată înţelege pe Dumnezeu în acest cuvânt. Dacă omul nu iubeşte sfinţenia minţii şi a inimii n-are cu ce să priceapă mărirea lui Dumnezeu în acest cuvânt atâta de milos, cu atâta iubire şi umilinţă în alcătuirea lui ca să Mă port cu el după om şi să-i port paşii înapoi spre rai, unde i-am făcut Eu omului locuinţă după ce l-am zidit, şi care este de atunci şi până la sfârşit ţinută în taină şi aşteptând ea iubirea omului.

Mă bucur şi Mă alin că pot să cobor pe pământ, că pot coborî cu voi, o, sfinţi iubiţi cu care vin. Vin iarăşi pe pământ, şi e atât de închisă mintea omului şi e abătută spre cele de pe pământ mai mult decât oricând, dar Noi punem pe pământ învăţătura vieţii şi îndemnul cel sfânt, că sunt dintre cei care aşteaptă să ia din cer şi să pună peste viaţa lor.

Tămăduire să dai minţii lor, o, mucenicule tămăduitor, sărbătorit azi între sfinţii mucenici mărturisitor pentru numele Meu. Harul cel de sus să-ţi fie în cuvânt, şi putere să aibă cuvântul tău în ziua ta de sobor între sfinţi. Amin.

—— *Te binecuvintez, Doamne al meu, că ai coborât în mintea şi în inima mea duhul şi darul ascultării, Doamne, şi duh aprins pentru mărturisirea Ta. Suferea inimioara mea de lipsa Ta din om, aşa cum suferi Tu acum în cei ce Te poartă cuvânt peste pământ, şi cu răbdare fără margini în ei văd această suferinţă mistuindu-se în ei şi ocrotindu-Te pe Tine ca să poţi să vii. Aici poţi grăi cu cuvântul, dar peste tot pe pământ glasul Tău este altfel, este prin cutremure, prin foc care arde pe pământ, prin ape mari şi pedepsitoare peste oamenii reci cu credinţa, prin fulgere şi trăsnete, prin boli şi dureri, prin războaie, prin bătăi fel de fel ca să se mai oprească nelegiuirile oamenilor şi nepăsarea lor de Dumnezeu. O, cu duh de învăţătură multă glăsuieşti şi aici, dar cu cuvântul, Doamne, şi mari trebuie să fie cu ascultarea fiii acestui cuvânt de naştere din nou a omului, naştere de sus, Doamne.*

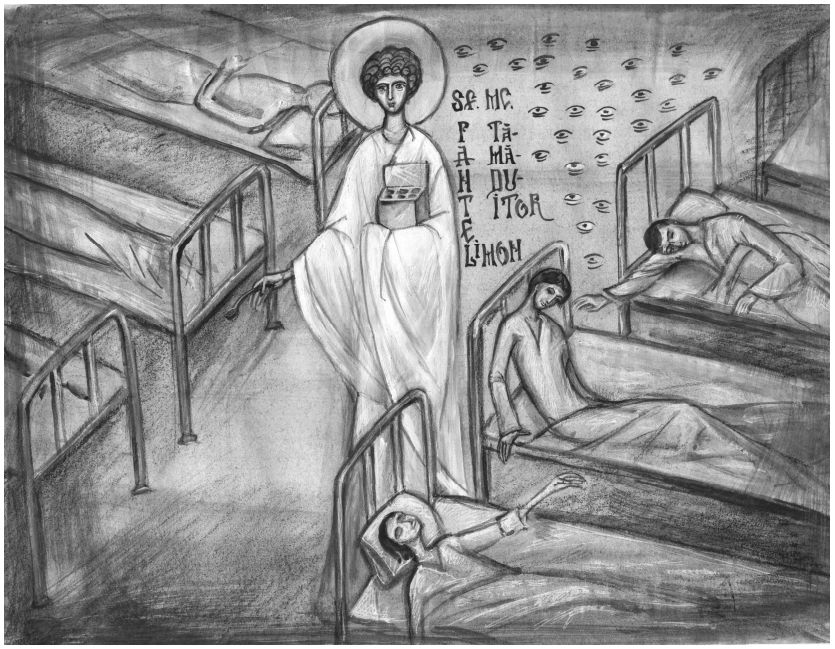
Vă trebuie multă, multă învăţătură şi mereu vă trebuie, şi multă umilinţă pentru ea apoi, o, fii ai acestui cuvânt care vă naşte şi vă creşte pe voi. Aşadar cercetaţi-vă singuri şi mult cercetaţi-vă dacă sunteţi în credinţă şi în faptele credinţei, dacă sunteţi blânzi şi smeriţi cu inima, dacă aveţi inima înfrântă şi smerită, dacă aveţi darurile dragostei cereşti între voi. O, cei ce nu au smerenie sunt cei ce întorc vorba, sunt cei ce se mâhnesc şi se răzvrătesc cu inima când se umblă la purtarea lor. O, nu uitaţi că Duhul Sfânt trebuie să locuiască în voi cu toate darurile Lui scrise în Scripturi. De aceea căutaţi cu multă sfială să luaţi unii de la alţii şi să nu luaţi din mintea voastră, din simţirea voastră, ca nu cumva să crească în voi păcatul trufiei şi al judecăţii de fraţi, al privirii necurate şi al nedragostei apoi.

O, căiţi-vă mult, căiţi-vă îndelung, chiar şi dacă nu vi se pare că aţi greşit. Se vede omul care nu are pocăinţă mereu, se vede după faţă, se vede după purtare, se vede după lipsa umilinţei, şi e dureros la cer aceasta. O, plângeţi-vă păcatele aşa cum şi le plângeau sfinţii, aşa cum şi le plângea David, căci cel ce nu se pocăieşte mereu nu are dragoste în el, ci are duh de judecată şi ochi vinovaţi, iar cel ce umblă în nedragoste este trufaş, n-a trecut de la moarte la viaţă, şi unul ca acela aşteaptă dragoste.

O, fraţi iubiţi în Domnul, dezvinovăţirea este duşmanul învierii omului. Vai celui ce nu se bucură de fratele său când acela vine în ajutorul umilinţei lui! Vai celui ce se dezvinovăţeşte în afara lui! Din pricina acestui păcat nu mai înviază omul. Uită omul că este păcătos şi

se dezvinovăţeşte, săracul, şi se face urât la Dumnezeu. Spălarea sufletului face frumos sufletul omului, nu dezvinovăţirea. Mucenicia îl face frumos şi spălat pe om, iar cel ce-şi spală mereu sufletul, acela este mucenic. Feriţi-vă apoi de simţământul răzbunării. E de la diavolul acest simţământ, şi se lucrează în fel şi chip de către cel nesocotit la minte, de către cel care se ia după mintea lui.

Să audă învăţătura aceasta toţi cei care iau de la Domnul cuvântul acestui izvor de cuvânt pentru creşterea Domnului în ei. O,

plângeţi-vă păcatele, ca să nu mai râdeţi, că n-are cine să vă mai spele de păcate şi să vă aşeze curaţi la masa milei Domnului. Vine Domnul să vă fie duhovnic şi să vă scoată de la pedeapsa neascultării de Dumnezeu. Uitaţi-vă la omul Adam, care a lepădat ascultarea de Dumnezeu şi a căzut apoi, şi greu s-a mai trezit să-şi vadă păcatul cu care L-a îndurerat pe Domnul, pe Făcătorul său. Vine Domnul să vă fie duhovnic, căci cei ce-şi spun duhovnici peste voi nu vă curăţă de păcat, iar ei ar trebui să vă înveţe şi să vă vegheze împotriva păcatului şi să vă cureţe de păcat şi să vă împace cu Domnul dacă s-au făcut duhovnici peste sufletele voastre.

Omul trebuie să se lepede de sine ca să poată face ascultare pentru viaţa lui cea de sus, iar altfel el nu poate să asculte, şi ascultă de mintea lui, de pornirile lui, de simţirile lui, şi este urât un astfel de om şi nu atrage pe Domnul spre el. Eu am ascultat de Domnul, şi am ascultat de duhovnicul meu apoi, de cel care a ştiut şi a căutat să mă dea Domnului cu totul, iar eu am aprins în mine dorul de cer şi milă de om şi am mers spre jertfă cu mucenicie pentru ca să nu mă lepăd de Domnul înaintea celor ce-mi cereau aceasta, iar credinţa mea a fost tămăduirea mea, a sufletului meu, care s-a umplut de Domnul prin îndrumarea duhovnicului meu, şi împreună ne-am dat Domnului mucenici, ca să aibă cei credincioşi tămăduitori pentru ei între cei din cer.

Iată doctoria vindecării: trupul şi sângele Domnului spală sufletul de păcate şi de faptele pierzării, îl spală aşa cum iese curată cămaşa care intră la spălat în leşier şi iese albă şi frumoasă la vedere. O, tot aşa şi pentru suflet trebuie tot felul de înălbitori, că e scump sufletul, iar trupul trebuie să stea mic şi să n-aibă drepturi care să-l piardă pe suflet, dar pentru aceasta trebuie lumină şi înţelepciune din cer, căci altfel omul nu ştie de unde să culeagă pentru el pentru ca să facă rod cu bun gust pentru mântuirea lui. O, de unde ştie albina să nu-şi culeagă hrana ei şi a omului apoi din flori otrăvitoare? De la Domnul are ea duhul ei şi cunoştinţă are. Tot aşa şi omul ar fi să aibă, dar el ia multă otravă în el şi mănâncă din ea apoi înăuntrul lui, mănâncă

rodul ei, iar florile otrăvitoare sunt pe pământ ca să facă şi ele lucrarea lor peste cei ce nu ascultă de Dumnezeu. La fel şi faţa păcatelor, este lăsată pe pământ spre pedeapsa celor ce nu iubesc pe Domnul, iar pentru aceasta să se judece omul pe sine, nu pe Domnul că a lăsat la alegerea omului harul sau pedeapsa cea de la nedragostea pentru harul cel de sus.

O, când omul nu are somn el caută o floare care-i dăruieşte somn pentru sănătatea trupului, dar când el are somn mult şi greu, care-l scoate din iubirea de Dumnezeu, cum de nu caută şi atunci să nimicească acest vrăjmaş şi să ia în ajutor pentru el o floare, o frunză măcar, sau pe Domnul de iubire şi de ocrotire împotriva vrăjmaşilor sufletului lui? Eu sunt tămăduitor pentru trupuri şi sunt şi pentru suflete, şi vă rog şi vă învăţ să vă plângeţi păcatele şi să nu vi le lăsaţi netămăduite, că vine Domnul să vă fie duhovnic, vine pe pământ după voi şi vă cuvintează şi vă cheamă spre scăpare şi spre înviere, dar nu vă dezvinovăţiţi, şi feriţi-vă de acest păcat, că e păcatul trufiei acest păcat. Când nu primiţi ajutorul duhovnicesc de lângă voi, sunteţi trufaşi, vă socotiţi mai de cinste decât cel care dă să vă ajute, care vă dă ajutorul după îndemnul Domnului pentru voi, iar dacă nu vreţi să fiţi trufaşi, aplecaţi-vă să primiţi facerea voastră mereu, că nimic nu vă strică din cele ce vin spre îndreptare peste voi, ci vă foloseşte mult dacă aveţi minte să pricepeţi cu ea. Strângerea laolaltă este har mare. Nu fugiţi de acest har! Fiţi neobosiţi pentru acest mare dar dacă-l aveţi, căci alţii nu-l au, şi nu cresc dacă nu-l au. Fiţi mici în faţa acestui mare dar, ca să creşteţi prin el, căci daruri multe vin prin el apoi la voi! Amin.

Te binecuvintez, Domnul meu Iisus Hristos, că ai aşezat în mintea mea şi în inima mea şi în credinţa mea darul ascultării, care m-a ajutat să ascult până la jertfa trupului meu, pe care Ţi l-am adus Ţie prinos curat şi tămăduitor pentru cei ce mă cheamă să le dau vindecare. O, să nu mai râdă omul, Doamne. Să plângă omul pentru păcatele lui, să plângă cu jale şi să se vindece de păcat. Aceasta este doctoria mea cea din cer pentru om acum. Iar Tu, Doamne al meu, fii binecuvântat de toţi cei care ascultă de Tine şi de cei de lângă ei lucrători ai Tăi pentru ei, pentru cei ce merg spre cer prin ascultarea lor, o, Doamne. Amin.

Slava Mea este cu cei ce ascultă, şi Mi-e tare uşor cu ei, şi Mi-e tare, tare greu de la cei ce nu ştiu ce este şi ce face ascultarea, ca să înveţe şi ei din ea când vin să se dea Domnului cu viaţa lor. Când îl văd pe om că râde Mă umplu de jale şi de rană. Râsul lui e rană pentru Mine. Nu mai este dragoste sfântă şi ascultare sfântă pentru ea de la cei ce caută pe Domnul. Iubirea Mea este mare, dar ascultarea omului este puţină ca şi iubirea lui. N-are omul foc după Domnul în inima lui, de parcă e fără de păcat, săracul. O, omule necăjit, mai bine stai în jarul durerii şi al plânsului pentru păcat, căci focul pentru cei păcătoşi este greu de îndurat apoi. Alungă râsul de pe faţa ta şi de pe inima ta, că ai nevoie de pace multă peste durerile tale cele de la păcat. O, vino spre deşteptare, omule, mai înainte de plata cea pentru păcat. Vino să te spăl şi să te curăţ şi să te primenesc şi să-ţi fiu duhovnic apoi, că nu mai este nimeni pe pământ ca să te scape de pedeapsa pe care ţi-o tot strângi, şi nu se suie la mintea ta ce este această pedeapsă. O, vino spre vindecare, vino spre ascultare şi nu te mai teme că asculţi prea mult, căci până la sfârşitul ascultării trebuie să asculţi, fiindcă neascultarea îl atrage pe diavolul peste fiinţa ta.

Am dat ţie învăţătură tare, Eu şi mucenicul Pantelimon tămăduitorul, şi trebuie umilinţă fără de margini, măi poporul Meu. Am pus pe masă în ziua aceasta ca să ia toţi învăţătură, iar voi fiţi recunoscători pentru duhul învăţăturii, fiilor, şi arătaţi-vă împlinitori înaintea Mea, căci lucrul Meu cu voi se împarte peste tot. O, unde mai este atât de mult pe pământ Dumnezeu cu omul? Unde mai pot Eu grăi omului aşa cum grăiesc cu voi?

O, ce mare păcat se ridică la cer din dreptul celor ce nu iau de la Domnul acest cuvânt şi

îl batjocoresc pe el spunând că este cuvânt de om! Aşa a spus şi poporul Israel, a spus că nu e Domnul Cel ce a fost răstignit pe cruce, căci după ce am înviat ca să Mă dovedesc Dumnezeu adevărat în cuvânt şi în trup şi în faptă, au plătit bani mai-marii poporului la cei care trebuia să mintă că n-am înviat şi că M-au furat ucenicii, numai să nu creadă ei, numai să nu se supună ei adevărului.

Acum pace ţie, popor al cuvântului Meu! Binecuvintez pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară. Aştept cuprins de dor strângerea Mea cu ei, cu cei ce vin ca să bea, şi le dau şi lor să poarte dor, căci dorul este dulce, dulce de tot, şi mai ales cel sfânt. Eu cu dorul Mă hrănesc, şi creşte el în Mine şi Mă arde şi Mă porneşte să vin şi să Mi-l alin, şi aşa-Mi alin Eu dorul Meu cel greu după om şi aşa Mă mângâi de dor, de durerea dorului Meu cel mult, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2013

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Schimbării la faţă a Domnului

La început Eu spun cine sunt. Sunt Cuvântul Cel de la început, Care era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul. Eu eram întru început la Dumnezeu, şi toate prin Mine s-au făcut, şi nimic din tot ce s-a făcut nu s-a făcut fără de Mine, şi viaţă era întru Mine şi toate au venit la viaţă şi la vedere, toate prin Mine, toate la lumină şi în lumină ca să lumineze, căci lumina luminează în întuneric şi n-o poate întunericul cuprinde pe ea. Amin.

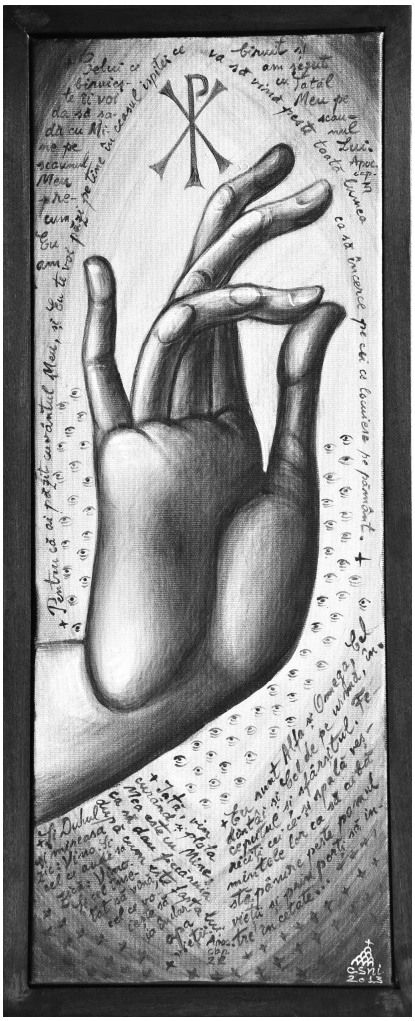
O, cum de poate sta omul cu întuneric în el? Cum poate crede el că stă în lumină când are în el întuneric încă de la facerea lui, încă de când s-a ascuns în el? Zadarnic a crezut el că poate aceasta, căci Eu eram întru început şi eram Cuvântul Cel de la început, prin Care am zis cu Tatăl să-l facem pe om, după ce prin Mine toate s-au făcut din câte sunt, dar omul aşa a rămas de atunci şi se ascunde în el şi în om şi se ascunde om de om, om după om, şi nu poate omul altfel, nu poate să lumineze ca Dumnezeu, întru Care este viaţă şi este lumină care luminează în întuneric şi n-a cuprins-o pe ea întunericul aşa cum îl cuprinde pe om, şi iată, tot omul este mincinos, căci se ascunde în el omul. Eu voiesc să fac din el lumină aşa cum sunt Eu, dar el nu poate, iar unii sunt aşa de iscusiţi pentru statul în întuneric, că poate cu felul lor să-i orbească pe mulţi după apucăturile minţii lor, care lucrează întuneric mult înăuntrul lor, spre durerea lor apoi şi a multora care zic ca ei.

E zi de praznic sfânt şi mare, că e sărbătoare de lumină şi pentru lumină. Se prăznuieşte în ziua aceasta faţa luminii Domnului, Fiinţa Mea cea plină de lumină, pe care n-o poate întunericul cuprinde. În această măreaţă zi de praznic sfânt întâmpin binecuvântând ziua de praznic pentru mama Mea Fecioară, ziua care se apropie şi se va aşeza cu sărbătoarea ei frumoasă aici, în grădinile Mele de azi, unde Eu, Domnul, am întâlniri cereşti cu cei chemaţi pentru ca să fie aleşi şi credincioşi apoi, dacă au dragoste în ei să-L iubească pe Domnul din toată inima şi cugetul şi sufletul lor, cu fapta acestora prin iubire, căci altfel nu poate omul cu Mine, ci poate cu el şi pentru el, aşa cum sunt toţi creştinii care pot puţin pentru Dumnezeu şi mult pentru ei cu viaţa lor.

Binecuvântată să fie strângerea la izvorul Meu de cuvânt aici, peste nouă zile de la această sărbătoare de azi, când Eu, Domnul, voi sta întru întâmpinarea lor şi-i voi aştepta pe cei ce se strâng şi-i voi întâmpina prin toate câte se pregătesc aici pentru Mine şi pentru ei, popas ceresc al Domnului pe pământ cu ei, popasul Meu cu sfinţii cerului, căci Eu cu ei călătoresc. Voi fi aici cu ucenicii Mei ca şi atunci când ei s-au adunat în ziua intrării între cei din cer a mamei Mele Fecioara şi voi fi aici cu ea, cu mama Mea dulce, şi Ne vom da celor ce vin, şi se vor da şi ei celor din cer cu dorul şi cu credinţa lor şi vom petrece cereşte pe pământ, căci unde sunt Eu cu

sfinţii Mei se face pământul cer, se face aşternut Domnului şi pământul şi omul.

Binecuvintez cu tot cerul de sfinţi călătoria, pornirea şi sosirea şi popasul celor ce vin la Domnul, şi le binecuvintez credinţa, căci ea îi ţine în viaţă, ea le dă pe Domnul, ea face minuni văzute şi nevăzute, ea aduce omului mântuirea cea de la Domnul, căci de la om nu este mântuire, fiindcă întru Domnul este viaţă şi este ea lumină oamenilor şi se face cuvânt dăruindu-se lor.

Vă însufleţesc cu binecuvântarea Mea dorul şi pasul şi calea voastră până la izvor. Fericiţi sunteţi voi că nu tăgăduiţi adevărul că Domnul este în acest cuvânt! Fericiţi sunteţi, fericiţi prin credinţă! Fără ea nimeni nu poate spre Domnul, şi se lasă dus omul de stăpânitorul acestui veac, satana, antichristul, care luptă pe toate căile lui să-i încurce omului statul cu Dumnezeu pe pământ. O, întăriţi-vă în credinţă tare, că mare nevoie veţi avea de ea curând, curând ca să scăpaţi de strâmtorarea zilelor care vin spre încercare celor ce locuiesc pe pământ, precum este scris. Acum însă lucraţi cu iubire duhul credinţei şi flacăra dorului pentru cei din cer, care vă iubesc venind la voi pe norii cerului aşa cum vin Eu, aşa cum au venit cu slava Mea şi a Tatălui Meu Moise şi Ilie şi s-au aşezat de-a dreapta şi de-a stânga Mea pe munte în strălucirea luminii Mele înaintea celor trei ucenici cu care am călătorit atunci şi când Tatăl S-a lăsat pe nor de lumină purtat cu cei doi sfinţi şi Mi-au slăvit Fiinţa mărturisind-o în faţa ucenicilor Mei, căci Tatăl le-a spus lor din nor: *«El este Fiul Meu iubit, întru El am binevoit, de El să ascultaţi!»*. O, cât de mult voiesc să văd la voi ascultare de Dumnezeu, în toate ascultare de El, spre binele Meu şi al vostru şi al multora care vor da să ia lumina Mea prin cei credincioşi ai Mei! Eu vă aştept la izvor cu petrecere cerească şi Mi-am aşezat la lucru slujitorii şi vă vom sta întru întâmpinare, şi iată câtă cinste pune Domnul în lucru pentru voi! Aşa şi voi pentru El să lucraţi, aşa şi voi. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez de sus şi de jos, cu puteri de sus şi de jos pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor. Cei ce iubesc pe Domnul, să fie binecuvântaţi, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatema, aşa este scris, că iată Domnul vine şi nu-L iubesc pe El cei ce n-au iubire pentru El. Dar de ce nu au? Nu au fiindcă au pentru ei, şi mare vai va cădea peste inima lor când vor ajunge la strâmtorare şi vor avea nevoie de Domnul, şi nu vor avea inima la El adunată toată şi nu va fi cine să şteargă lacrima lor. O, lacrima este măcar de două feluri. Este lacrimă de dor şi de iubire după Domnul şi de pocăinţă pentru durerea Domnului de la om, lacrimă de durere, căci lacrima după Domnul este dulce până şi la cei mai păcătoşi dintre oameni, şi este apoi lacrimă de la iubirea de sine, de la durerea omului, lacrimă de răzbunare, de ură, de nemulţumire, iar lacrima aceasta este amară până şi la cei mai drepţi dintre oameni, că nu este ea lacrimă după Domnul.

O, iată de ce plâng Eu! Plâng după om, căci omul nu plânge după Mine, după Făcătorul lui şi al bucuriei lui, căci omul caută pe pământ, săracul. Am coborât de la Tatăl atunci şi acum ca să-l învăţ pe om iubirea. I-am spus şi la înce-

put, i-am spus şi la coborârea Mea apoi, şi vin şi spun şi acum omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lui. La toţi cei ce Mă iubesc le spun cum să Mă iubească şi îi învăţ pe ei, ca nu cumva să nu ştie ei, şi le spun aşa: Aveţi grijă să-L iubiţi pe Domnul din toată inima şi cugetul şi sufletul vostru, şi pe aproapele vostru ca pe voi înşivă, şi nu altfel pe el. Aveţi grijă să nu iubiţi altfel, să nu vă faceţi altfel socoteala pentru iubire, ca nu cumva să vă treziţi că iubiţi omul şi trupul lui apoi, căci aşa păţeşte lumea cu iubirea ei cea de jos. Aproapele tău, omule, este cel ce iubeşte pe Domnul, iar dacă tu îl iubeşti pe el pentru Domnul, iubeşte-l şi pe el ca pe tine însuţi, având grijă mare să nu te faci judecător peste el, că nu mai umbli în iubirea cea de sus dacă faci aşa. Eu sunt Dreptul Judecător, nu tu. Eu nu caut nici la faţa ta, nici la faţa celui pe care dai tu să-l judeci, ci caut la inima omului, la iubirea din ea, căci din fapte nu se poate nimeni îndreptăţi înaintea Mea, fiindcă omul le face ori din iubire de sine, ori din trufie, nu le face pentru aproapele său, ci le face ca să aibă plată de la Domnul pentru faptele lui. Dar nici să te faci părtaş cu păcatul aproapelui tău, ci spune păcatul lui şi scoate-l de sub păcat dacă-l iubeşti, dacă şi tu cauţi să nu stai sub păcat, că mare durere se ridică la cer pentru neaşezarea omului, pentru necreşterea lui, căci omul trebuie să crească în iubire, nu altfel să crească el.

Mulţi vor de partea lui Dumnezeu să fie, dar nu se poate aceasta cum vrea omul, nu se poate fără lumină pentru ale omului, numai că omului nu-i place să fie vegheat, încă de la începutul lui nu-i place, şi nu mai e mai mare durere în cer ca şi această durere, care se suie mereu de la om la cer. O, nu ştie creştinul ce trebuie să fie el ca să fie creştin, căci aşa cum copilul este vegheat de părinţi pentru creştere bună ca să nu şi-o strice el, tot la fel şi creştinul, care trebuie să fie până la sfârşit creştin, iar creştin este cel ce ascultă, cel ce se descoperă cu toate, cu toate mereu, iar altfel are întunericul în el. Aşa cum copilul după ce creşte doreşte să fie liber de părinţi ca să-şi facă voia, ca să nu mai fie supravegheat pentru ea şi face apoi multe păcate, multe, multe, fiindcă nu-i place să fie vegheat, şi mai degrabă dă să fie al nimănui apoi, tot aşa şi creştinul care nu vrea să fie în lumină, care nu vrea să aibă viaţă văzută, vegheată, lucrată şi zidită mereu, la fel şi el are nevoie să nu fie ştiut cu ale sale, să nu aibă ochii cuiva peste el mereu, şi are nevoie să-şi facă şi el voia cu libertate de sine, şi atunci al cui este un astfel de creştin? Nu mai este al nimănui şi este al întunericului lui dacă are nevoie să nu fie vegheat.

O, nu ştie creştinul ce trebuie să fie el ca să fie creştin, ca să fie ca pruncii cărora le este îngrijită viaţa din ei. Iată, în Mine este viaţă, şi viaţa este lumina oamenilor, dar cum să-l fac pe om să ştie cum poate el să aibă viaţă în el aşa cum am Eu, Dătătorul de viaţă al omului? O, iată cum ajunge omul iubitor de Dumnezeu să se despartă apoi de Domnul lui! O, cât de urât poate să ajungă un om despărţit de Dumnezeu, de Dătătorul vieţii omului! O, cât de urâţi s-au făcut cei ce s-au despărţit de lucrarea cuvântului Meu de azi, de mersul Meu cu ei pe cale! S-au făcut vânzători, s-au făcut hulitori, trădători, s-au făcut iubitori de viaţă de pe pământ şi s-au făcut prieteni cu lumea, iar în lume este diavolul cu toate lucrările lui, cu bârfa, cu clevetirea, cu iubirea cea urâtă, cu duhul căinării om spre om, cu nemulţumire şi cu toate uneltele care nu sunt decât spre a-l face de râs pe cel ce le mânuie pe ele.

Vă spun o poveste urâtă, fiilor. Când omul trebuie să mănânce fiindcă îi este trupului foame, gura este poarta de intrare a mâncării în trup, iar dosul este poarta de ieşire a mâncării, după ce ea stă în pântecele omului până ce se strică de la căldura din trup şi miroase urât, ca şi cele dinăuntru ale trupului miroase urât. O, fiilor, când omul vrea să mănânce cu mintea fiindcă îi este foame minţii lui lacome, urechea este poarta de intrare a mâncării în minte, iar gura este poarta de ieşire a acestei mâncări, după ce ea stă în pântecele ei, în mintea omului, în inima care mistuie până ce se strică de răutatea duhului din minte şi miroase urât, ca şi cele dinăuntru ale minţii miroase urât. E ca la târg aceasta. Se duce omul la târg şi-şi cumpără pentru trup sau pentru minte, şi am arătat la vedere un târg diavolesc, un târg de cuvinte, târg care

se ascunde de ochii omului cu înfăţişarea lui ca să nu ştie omul pe cele din spatele celor ce se văd, târg de cuvinte, târg ca pe pământ, unde se vede scris pe deasupra: carne, lapte, lemne, fiare, pâine, haine, şi altele din lume pentru lume, dar la această arătare de târg scrie târg de cuvinte. Am arătat descoperită lucrarea acestui fel de târg, vânzare şi cumpărare, tainic lucrată, ca şi lucrarea celor ce se văd şi sunt uşor înţelese şi cu totul fireşti. Intră omul la berărie, la sifonărie, la tutungerie, la loterie, la simigerie, la spiţerie, târg de mai mare dandanaua, unde diavolii vând şi cheamă şi încântă spre plăceri şi spre cumpărare de plăceri, iar târgoveţii păcăliţi nu ştiu cât de acoperit lucrează satana şi slugile lui intrate cu totul în aceşti slujitori pentru toate răutăţile lui nevăzute de om pentru ca să-l poată prinde pe om sub vină, sub păcat, şi apoi să-l deznădăjduiască să se mai scoale din întunericul lui cel nevăzut, ale celor dinăuntru ale lui. Iată, aşa fac acum cei ce dau să clatine de pe picioare pe fiii acestui cuvânt ceresc şi stau pe la răspântii şi surprind pe cale pe cei ce cred cuvântului Meu ca să le vândă, ca să le toarne în urechi, în minte, în inimă şi în gură apoi fel de fel de cuvinte diavoleşti mânuite de ei, de cei ce hulesc mânaţi de răutatea din ei, de răzbunarea din ei, iar răzbunarea este diavol.

Se duce creştinul şi cade pe mâna diavolului uneltitor de rele, aşa cum se duce la sifonărie cu sticla goală şi o pune la umplut şi o ia acasă şi bea din ea apoi şi îşi agită mintea şi cade în necredinţă, cade în gunoi creştinul. Am descoperit aici cum este luat creştinul slab care umblă pe drumuri şi este luat la umplut cu cele rele, cu bârfa, cu clevetirea de către slujitorii acestor răutăţi. Pune diavolul pâlnia în ureche creştinului umblăreţ de colo-colo şi toarnă în ea băutură pentru minte ca să-l ameţească, iar diavolul pompează în urechea lui, a celui slab de veghe şi-i umple fiinţa de necredinţă, de îndoială, de răzbunare şi de duh de hulă apoi asupra purtătorilor de Dumnezeu şi îl umple de toate câte ies din aceste păcate.

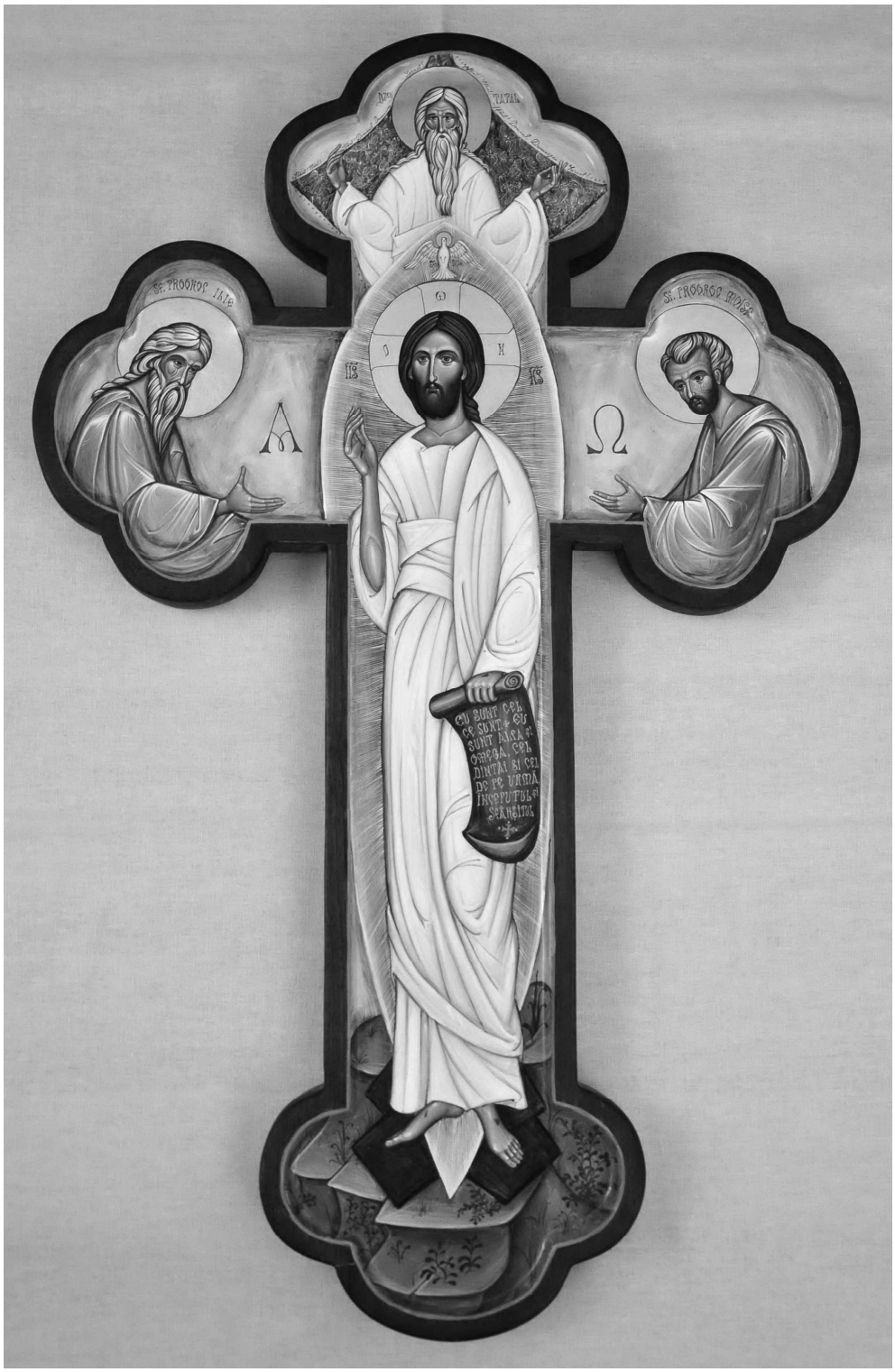
Dar Eu spun altfel, şi spun aşa cum a spus Tatăl Meu Savaot în ziua când M-a slăvit pe munte în văzul ucenicilor Mei, şi spun cu putere de cuvânt pentru cei huliţi: aceştia sunt cei întru care Eu binevoiesc, de ei să ascultaţi voi, cei ce sunteţi credincioşi şi iubitori de Dumnezeu prin acest cuvânt sfânt. Amin.

Iar cei ce nu vor să mai creadă şi se lasă cumpăraţi, să facă ce vor ei, să aleagă cum vor ei, căci Eu am nevoie de credincioşie în cei ce petrec cu Mine pe pământ. Cei ce nu iubesc lumina şi au în ei ascunderi la întuneric, aceia îşi vor lua plata lor, precum este scris, iar cei ce iubesc pe Domnul şi lumina Lui şi duhul pocăinţei şi al umilinţei pentru cele greşite ale lor, aceia se vor înmulţi şi vor înmulţi pe Domnul pe pământ în oameni, precum este scris de lucrarea luminii care luminează în întuneric, unde nu este lumină. Amin.

Voi, cei care vă alegeţi de partea credinţei acum când este lovită şi defăimată lucrarea cuvântului Meu şi purtătorii ei, Eu, Domnul, vă dau povaţă mare: dacă i-aţi urât cumva, dacă i-aţi criticat din slăbiciune, dacă nu aţi ascultat de ei şi aţi ajuns să greşiţi prin aceasta, căiţi-vă, o, căiţi-vă cu veghe peste căinţa voastră, ca să vină la voi şi dezlegarea acestor păcate, căci vai celor ce vor fi găsiţi necurăţaţi de cele ale întunericului din ei! O, iubiţi lumina şi umblaţi în lumină toţi cei care urmaţi calea împlinirii cuvântului Meu. Aceasta este ceea ce vă dau să lucraţi pentru salvarea voastră, pentru cerul Meu cu voi, fiilor, şi ajutaţi-Mă să împart lumină peste pământ ca să luminez cu ea în întuneric, măi fiilor.

Binecuvântată să fie toată lucrarea cea truditoare pentru pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor, când Eu voi fi cu dulce povaţă, cu dulce cuvânt peste toţi cei însetaţi de izvorul gurii Mele. Poruncă dau stihiilor cereşti să-Mi slujească sărbătoarea şi calea celor ce vor călători spre izvor. Acesta este locul în care Eu, Domnul, binevoiesc să fiu şi să lucrez pe pământ şi să împart peste tot bunul Meu cel pentru om. Acesta este muntele din care Se slăveşte Dumnezeu-Cuvântul în zilele acestea peste pământ, şi fericiţi, fericiţi sunt şi vor fi cei ce rămân în cuvântul Meu, în iubirea aceasta a Mea, iubirea Mea pentru cei credincioşi venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

6/19 august 2013

Eu sunt cel
ce sunt. Eu
sunt Alfa și
Omega, cel
dintâi și cel
de pe urmă,
Începutul și
Sfârșitul

Fragment din Cuvântul lui Dumnezeu din 1/14 ianuarie 1999

Eu sunt Învăţător din cer peste pământ, şi nu mai este alt învăţător ca să înveţe omul suirea la cer şi învăţătura cea din cer coborâtă. N-am şcoală învăţată pe pământ ca omul. M-am făcut Om şi M-am supus omului în toate ca şi omul, dar şcoala pe care am învăţat-o Eu de la om a fost umilinţa. Cu ea am început şi cu ea am sfârşit drumul între oameni, că omul aşa Mi-a cerut să fac. M-am umilit de bunăvoie, dar când Tatăl Se slăvea în Mine, Mă supuneam Lui, că era Tatăl. Omul nu ştia să înţeleagă şcoala umilinţei Mele, nu ştia, căci ca să ştii să înţelegi, îţi trebuie şcoala umilinţei de duh şi de trup şi de inimă şi de minte.

Omul nu se poate învăţa cu umilinţa ca s-o urmeze pe ea şi să iasă om învăţat între oameni, dar vin Eu din ceruri Învăţător peste cei ce Mă aşteaptă să vin cu cerurile cele noi şi pământul cel nou. Mă umilesc venind din ceruri între oameni, căci învăţătura Mea este cu temelia ei pe umilinţă. Cei din vremea trupului Meu care-Mi vedeau înţelepciunea umilinţei Mele Mă numeau Învăţătorul, vrând-nevrând Mă numeau aşa, căci Eu eram deasupra tuturor prin umilinţă.

Ce este omul umilit? Acela nu se încântă cu nimic din cele ale oamenilor. Acela se uită deasupra lui şi biruieşte înţelepciunea cea deşartă, care este rodul omului căzut din viaţa cea veşnică. Omul umilit este învăţător peste oamenii care caută învăţător peste ei, dar iată ce rău este pe pământ, căci oamenii care caută învăţător nu ştiu ce înseamnă învăţător. Ei caută oameni învăţaţi de oameni, oameni cu slavă pe lângă ei, oameni cu nume omenesc, şi mai caută oameni sub care se pot ei ascunde şi pe care-i numesc învăţători.

Mereu am spus: *«Nu este bine să fie omul singur»*. Pe cel singur n-are cine-l îndrepta; pe cel singur n-are cine-l vedea când îşi strică viaţa cea de la Dumnezeu dată peste om. Cel fără de mustrare este leneşul care nu-şi iubeşte viaţa şi trezia ei. Acela cade în mulţumire de sine, în părere de sine şi în iubire de sine, şi îşi iubeşte singurătatea cea dinăuntru şi cea din afară pentru cele dinăuntru ale sale. Cel fără de mustrare nu ştie ce este umilinţa şi se ascunde înăuntrul lui, şi nu-L are pe Dumnezeu, că dacă L-ar avea, nu s-ar ascunde, fiindcă Dumnezeu este în cer şi pe pământ peste toate câte sunt văzute şi nevăzute, arătate şi nearătate. Cel fără de mustrare nu are prin ce să crească, şi scade. Mustrarea este sfetnicul omului în cele bune şi în cele rele ale sale; în cele bune îi întăreşte atenţia şi statul şi veghea, iar în cele rele îi arată pocăinţa, ca s-o lucreze cu mulţumire şi cu umilinţă.

Nimic nu-i este omului de folos, nimic decât mustrarea. În ea se ascund toate cele ce plac omului: iubirea, blândeţea, bunătatea, facerea de bine, şi bucuria întru acestea, şi iată, de nimic nu fuge omul mai tare decât de mustrare, cea mai mare facere de bine pe care omul i-o poate da omului, căci cel ce o dă învaţă şi el din ea când o dă, iar cel ce nu o dă nu ştie ce este să dai şi să iei spre folos.

Cui nu-i place cu mustrarea cea pentru trezie veşnică, o va avea apoi pentru vierme veşnic, căci conştiinţa cea ascunsă este vierme veşnic treaz. Fericit este omul care se face frate cu mustrarea cea peste binele şi răul din el mai înainte de venirea Mea cea pentru fapte văzute şi nevăzute.

Omul umilit are ochi curat. Omul neumilit are ochi murdar, şi aşa le vede pe toate, chiar şi pe cele care i se par bune, căci cel neumilit nu ştie care sunt cele bune, fiindcă el numeşte binele rău, şi răul bine, şi tot aşa şi vede; vede prin ochii celui rău. El îi spune bunătăţii şi blândeţii omului, îi spune om bun unui aşa om, iar omului treaz şi conştiincios înaintea Mea, aceluia îi spune om rău, şi de acela fuge omul cel fără de umilinţă.

Ilustraţiile revistei: lucrări de grafică, tapiserie, pictură şi sculptură ale Atelierului de creaţie creştin-ortodoxă „Noul Ierusalim“ - Pucioasa

se distribuie gratuit